N. Veenstra,
857 Prospect Ave., N.E.
Grand Rapids, Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIII, No. ~~18~~ 19 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. JULY 1, 1937 Subscription Price, $2.00

MEDITATIE

Verdoemenis-Vrij

Zoo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vleesch wandelen, maar naar den Geest.

Rom. 8:1.

Zoo . . . . dan . . . . nu!

Er is voor degenen, die in Christus Jezus Zijn, geen verdoemenis!

Het is duidelijk, dat dit wordt gezegd als een gevolgtrekking van iets anders, dat het "er is geen verdoemenis" rust op hetgeen reeds werd ontwikkeld in het voorgaande. Zoo dan . . . . nu . . . . waar het aldus staat met de zaak van Gods recht, met de zaak dergenen, die in Christus Jezus zijn, daar zal het volkomen duidelijk zijn, dat het met onafwijsbare logica volgt, dat er geen verdoemenis is voor degenen, die in Christus Jezus zijn!

Waarom niet?

Waarop grondt zich dan deze jubel des geloofs?

Zeker niet op hetgeen de apostel in het allerlaatste gedeelte van het vorige hoofdstuk had geschreven. Zoo wil men het wel. Daar toch had de apostel, zichzelven onderzoekend, bevonden, dat het kwade hem wel altijd bijlag als hij het goede wilde, dat hij wel een wet in zijne leden ontdekte, die hem onder de zonde gevangen nam, dat hij met het vleesch wel de wet der zonde diende; maar, en daar zou dan de grond gevonden moeten worden voor dezen geloofsjubel, hij had ook bevonden, dat hij een vermaak had in de wet Gods naar den inwendigen mensch en dat hij met zijn gemoed die wet Gods diende. Zoo dan, omdat de zaak zoo staat, dat hij, die in Christus Jezus is, in het diepst van zijn hart Gods wet weer liefheeft en die betracht, daarom zal God hem niet verdoemen, zal er geen verdoemenis kunnen zijn voor hem!

Het vrij zijn van de verdoemenis zal dan moeten rusten op het in beginsel vrij zijn van de macht en heerschappij der zonde; de rechtvaardigmaking op de heiligmaking, het bewust deelhebben aan de onuitsprekelijke genade, dat er geen verdoemenis is voor mij, op mijn wandelen niet naar het vleesch maar naar den Geest.

Zoo is echter de verhouding niet. Zoo kan ze niet zijn. Want de genade der heiligmaking wordt geschonken aan den gerechtvaardigde alleen. Die heiligmaking is immers de geestelijke vrijmaking, het in ware vrijheid gesteld worden van Gods kind. In de heiligmaking worden zijn cel-deuren wijd open gezet, worden zijn boeien geslaakt, zijn banden verbroken, de banden der zonde en des doods, waarin hij van nature gebonden ligt. En hoe zou nu toch iemand *eerst* in vrijheid worden gesteld, om daarna voor den rechter te verschijnen en zijn rechterlijke vrijspraak te vernemen? Neen, Gods werk der verlossing is op 't heiligst recht gegrond. Het staat op recht en waarheid pal, als op onwrikbare steunpilaren. Hij geeft Zijn kinderen eerst recht op de vrijheid, om ze daarna in vrijheid te stellen; Hij rechtvaardigt ze om ze dan te heiligen.

En alleen in dien weg, den weg Gods, is er vrede voor het bewustzijn van den geloovige.

Wel tracht hij soms die verhouding om te keeren en zoekt hij den vrede in den weg dier omgekeerde verhouding. Hij wil dan uit zijn toestand tot zijn staat besluiten; Gods oordeel over hem laten rusten op hetgeen hij in deze wereld feitelijk is; tot de gevolgtrekking van het "er is voor mij geen verdoemenis' komen op grond van Zijn vermaak in de wet Gods naar den inwendigen mensch. En altijd loopt hij vast komt hij verkeerd uit, wordt het voor hem in dien weg duisternis der ziel. Hoe zou 't anders kunnen? Er is in hem immers slechts een klein beginsel der nieuwe gehoorzaamheid, en o, zooveel, dat hem doet klagen: wat ik wil, dat doe ik niet; wat ik haat, dat doe ik! Hoe zou hij dan vrede kunnen vinden in het

bewustzijn, dat God hem oordeelt naar zijn werkelijken toestand? . . . .

Neen: de rechtvaardige uit het geloof zal leven!

Dat is Gods weg!

Van dien weg Gods had de apostel gesproken in de voorgaande hoofdstukken. Van de wet zijn we vrij. Uit het geloof alleen zijn we voor God rechtvaardig, zonder de werken der wet.

Daarom hebben we vrede bij God in Christus Jezus.

En daarom mag de geloofsjubel volgen:

Geen verdoemenis!

Jubel des geloofs!

Maar dan ook met nadruk en uitsluitend *geloofs*-jubel!

Er is geen verdoemenis, *kan* slechts jubel des geloofs zijn, van dat geloof 't welk is een vaste grond der dingen, die men hoopt en een bewijs der zaken, die men niet ziet; van het geloof, dat de wereld, *deze* wereld overwint!

Met dit "geen verdoemenis" toch sta ik voor Gods aangezicht-

En God oordeelt- Voor Zijn aangezicht sta ik in 't gericht-

Dat er geen verdoemenis is, komt immers niet daar vandaan, dat God mij niet oordeelt. Dat kan niet. Het behoort tot Zijn God-zijn, dat Hij de rechter is van hemel en aarde, dat Hij oordeelt, en tot mijn mensch-zijn, dat ik in het oordeel sta, dat ik door Hem geoordeeld word. Ook is er aan zijn oordeel geen ontkomen. Noch ook zou 't ooit kunnen, dat Hij in Zijn oordeel 't recht opzij zou zetten. Hij oordeelt naar 't zuiverst recht, naar den maatstaf van Zijn eigen wil en wezen. Hij zal den schuldige geenszins onschuldig houden, maar hem zekerlijk verdoemen en het vonnis over hem in toorne voltrekken tot den einde toe; en Hij zal den rechtvaardige geenszins verdoemen, maar hem zekerlijk rechtvaardigen en hem tot het hoogste toe in genade verheerlijken. Dat is Gods oordeel.

En in dat oordeel sta ik!

Niet: in dat oordeel zal ik straks staan, aan het eind der dagen en eerst dan zal het vonnis in harmonie met dat oordeel over mij worden voltrokken. O, zeker, ook dat! Er komt een dag der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods, de eindelijke ,de groote, de doorluchtige Dag des Heeren! En in dien dag zal het ook openbaar worden, dat Hij een iegelijk zal vergelden naar Zijn werk. Doch dit wil niet zeggen, dat God thans niet oordeelt, dat ik thans niet, met alle menschen in 't gerichte Gods sta en dat Hij niet een iegelijk mensch overeenkomstig dat oordeel in gunste of toorne aanschouwt. Want God oordeelt eeuwiglijk, Hij oordeelt voortdurend, Hij oordeelt ook thans. En als ik zeg: er is voor mij geen verdoemenis, dan wil dat zeggen, dat ik welbewust sta voor het aangezicht van den Rechter des hemels en aarde, sta in Zijn gericht! . . . .

Geen verdoemenis!

't Wil zeggen, dat Hij in dat gericht het *niet schuldig* over mij uitspreekt, dat Hij mij niet vonnist, dat er voor mij geen toorn en vloek, geen dood en geen hel is!

En let er wel op, het staat er juist zoo, in dien ontkennenden en daarmee ook alle tegenspraak uitdagenden vorm: *geen verdoemenis!* Met zeer grooten nadruk staat het er in 't oorspronkelijke: er is in geen enkel opzicht verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn! Want wel houdt deze negatieve uitdrukking ook meer in. Wel moogt ge zeggen, dat dit in positieven zin ook beteekent, dat God u vrijspreekt, dat Hij u rechtvaardigt, dat Hij u aanneemt tot Zijn kind, dat Hij u recht geeft op het eeuwige leven, dat Hij in eeuwige liefde en oneindige gunste op u neerziet. Maar ge moogt toch niet voorbij zien, dat het er niet in dien positieven en stellenden, maar in den negatieven, ontkennenden vorm staat: er is op geen enkel stuk, in geen enkel opzicht verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn!

Daarom juist is het *geloofs*jubel!

Roemtaal van dat geloof, dat zich vastklemt aan God als ziende den Onzienlijke, dat de wereld en al, wat in de wereld is, overwint.

Geen verdoemenis!

Die taal daagt heel de wereld uit, spreekt het getuigenis van heel de wereld tegen. Heel de wereld en heel mijn ervaring in deze wereld getuigt met luide stem, met duizenden stemmen: verdoemenis! Verdoemenis in elk opzicht, op elk stuk van uw bestaan en van uw leven! En mijn eigen conscientie stemt met dat getuigenis in en klaagt mij aan! Verdoemenis vanwege mijn betrekking tot ons geslacht in den eersten Adam, want ik ben in ongerechtigheid geboren; verdoemenis op grond van hetgeen ik ben, want ik ben totaal bedorven en kan voor God niet bestaan; verdoemenis vanwege mijne dadelijke zonden, mijn denken en mijn willen, mijn begeeren en neigingen, mijn hooren en zien, mijn eten en mijn drinken, mijn persoonlijk leven en mijn leven in betrekking tot anderen, tot mijn vrouw en kind, mijn broeder en zuster, tot de wereld rondom mij. . . .

Alles spreekt van verdoemenis in elk opzicht!

Van toorn en vloek en verdoemenis getuigt mij het lijden dezes tegenwoordigen tijds, mijn pijn en smart, mijn droefheid en geween, mijn angst en mijn vrees!

Van verdoemenis getuigt het luide, dat God mij straks ten doode voert en mijn ontzielde lijf zal worden weggeborgen in de groeve der vertering!

Heel deze wereld en al wat in de wereld is roept mij toe; verdoemenis!

Al wat ik zie en hoor en ervaar is verdoemenis!

En temidden van al die stemmen en luide getuigenissen klinkt deze jubel des geloofs:

KORT VERSLAG

van de Classis-vergadering der Protestantsche Gereformeerde Kerken, gehouden Juni 2 en 3, 1937 te Grand Rapids, Mich.

Ds. A Petter, president van de laatst gehouden .Classis vergadering, opent met gebed. Vooraf laat hij zingen Ps. 119 vers 17 en leest Ps. 98. Credentiebrieven werden ingediend, waaruit bleek, dat al de gemeenten waren vertegenwoordigd. Enkele broeders voor het eerst afgevaardigd onderteekenen het formulier en de President verklaart de vergadering voor geconstitueerd. Ds. H. Veldman presideert vervolgens en Ds. A Petter houdt aanteekening. Ds. B. Kok en Ds. D. Jonker wordt zitting verleend met adviseerende stem. De notulen van de Januari vergadering worden gelezen en inboeking goedgekeurd. De Comm. voor preek-bundel rapporteert, dat de zaken vrij goed gaan. De Comm. heeft echter een verzoek aan de kerkeraden, dat als men een preek gelezen heeft hiervan aanteekening maken op het eerste blad zoodat de Comm. kan weten waar een zekere preek gebruikt werd, en ook dit nog, vergeet de postage niet. De Comm. voor vragen gedaan bij kerk-visitatie had mimiograph copies gereed en deelen die uit aan de afgevaardigen. De Classicale Comm. had noch geen credentie brieven klaar. De Comm. belooft hier voor te zorgen. Ds. G. M. Ophoff als rapporteur van de Comm. opgedragen een concept reglement op te stellen voor de Classicale Comm. leest dit voor. Het reglement wordt aangenomen met een kleine verandering in Art. 2. De Comm. benoemd om de Classis met advies te dienen in zake de status van Ds. D. Jonker in de Prot. Geref. Kerk rapporteert. Dit rapport wordt aangenomen. De status van Ds. D. Jonker is die van een gewoon lid. D. Jonker staat beroepbaar voor de volgende drie jaar en wordt toegestaan een stichtelijk woord te spreken in de gemeenten, indien hiervoor verzocht. Ds. Ophoff rapporteert in zake hand-opening. Het advies in zake hand-opening wordt door de Classis aangenomen. Ds. Ophoff is van plan dit te plaatsen in de Standard Bearer. Ds. C. Hanko, Ds. M. Schipper en Oud. T. Kooima worden benoemd om de Classis-beurten te regelen. Later wordt het rapport van deze Comm. aangenomen als volgt: Voor Sioux Center Juni 13—Ds. L. Vermeer; Juni 27— Ds. G. Lubbers; Juli 11— Ds. H. H. Kuiper; Juli 25— Ds. G. Lubbers; Aug. 8— Ds. H. H. Kuiper; Aug. 22— Ds. W. Verhil; Sept. 5— Ds. L. Vermeer; Sept. 19— Ds. G. Lubbers; Sept. 26— Ds. P. De Boer; Oct. 10— Ds. H. H. Kuiper; Oct. 17— Ds. W. Verhil; Oct. 31— Ds. L. Vermeer; Nov. 7— Ds. C. Hanko; Nov. 21— Ds. G. Lubbers; Nov. 28— Ds. W. Verhil; Dec. 12— Ds. H. H. Kuiper; Dec. 19— Ds. L. Vermeer; Jan. 3— Ds. W. Verhil. Voor Doon: Juni 20— Ds. H. H. Kuiper; Juli 4— Ds. M. Gritters; Aug. 8— Ds. L. Vermeer; Sept. 12— Ds. W. Verhil; Sept 26— Ds. C. Hanko; Oct. 10— Ds. G. Lubbers; Oct. 24— Ds. H. H. Kuiper; Nov.— Ds. W. Verhil; Nov. 28— Ds. L. Vermeer; Dec. 5— Ds. P. De Boer; Dec. 19— Ds. G. Lubbers. Voor Portland: Juni 13— Ds. H. Veldman; Juni 27— Ds. M. Schippers; Juli 11— Ds. H. De Wolf; Juli 25— Ds. R. Veldman; Aug. 8— Ds. J. De Jong; Aug. 25—Ds. M. Gritters; Sept. 5— Ds. G. M. Ophoff; Sept. 19— Ds. J. Kooistra; Oct. 10— Ds. H. Veldman; Oct. 24— Ds. M. Schipper; Nov. 14— Ds. H. De Wolf; Nov. 28— Ds. R. Veldman; Dec. 26— Ds. M. Gritters: Jan. 13— Ds. J. Kooistra;

Besloten te verdagen tot twee uur. Ouderling J. Broek sluit de vergadering met dank aan God. Nammidag-zitting. Ouderling J. Vander Wal gaat voor in gebed. We zongen vooraf Ps. 89 vers 7. Comm. voor advies in zake achterstallige classicale schuld rapporteert bij monde van Mr. S. G. Schaafsma. De kerkeraden hadden een copie ontvangen van dit rapport en de afgevaardigden geven de opinie van hunne respectieve kerkeraden. Het plan van de Comm. wordt door de Classis niet aanvaard. In verband met deze zaak is er een instructie van Oskaloosa, voorstellende om alle kassen te laten beheeren door een penningmeester tegen eenige geldelijke vergoeding. Deze penningmeester zal dan recht hebben om de inkomsten zoo te controleeren dat hij het ingekomen geld mag gebruiken waar meest noodig. Indien de gemeenten dit plan goedkeuren, zal dit aanvangen met Jan. 1938. Een Comm. wordt benoemd om de Classis met advies te dienen in zake Ds. J. Vander Breggen. Ds. B. Kok rapporteert aangaande kerk-visitatie gedaan in Grand Rapids gemeenten en Byron Center. Alles was in goede orde bevonden. Verslag van het werk van het Curatorium wordt gegeven door Ds. L. Vermeer. Ds. H. Hbeksema en Ds. G. M. Ophoff worden benoemd als Comm. om een reglement op te stellen voor de Faculteit. Het rapport van den penningmeester F. LaGrange wordt voorgelezen en voor kennis-geving aangenomen, alsook het rapport van de Classicale Comm. Ds. C. Hanko rapporteert voor de Zendings Comm. De Comm. verzocht twee meer leden te benoemen voor deze Comm. een Leeraar en een Ouderling. Ds. B. Kok onze Zendeling Leeraar is steeds werkzaam in Michigan, Illinois en Indiana. Hij zal ook aldaar de volgende drie maanden arbeiden D.V. Besloten te verdagen tot zeven uur. Ds. L. Vermeer sluit de vergadering met dankzegging. Avond-zitting. We zongen Ps. 43 vers 3 en Ouderling C. Vander Molen gaat voor in gebed. Een schrijven van de kerkeraad van Kalamazoo in zake een tuchtzaak wordt gelezen en voor kennisgeving aangenomen; dit wordt ook gedaan met een protest tegen deze kerkeraad van een Broeder en Zuster der gemeente. Dit protest en schrijven van den kerkeraad wordt besproken en afge-

handeld. De Comm. in zake Ds. J. Vander Breggen rapporteert. De kerkeraad van Creston had Ds. Vander Breggen laten onderzoeken door twee bekwame doctoren. Beide getuigen dat de broeder aanmerkelijk vooruit gaat op alle gebied. De doctoren advizeeren nochthans, dat zijn ameritaat noch zes maanden verlengd worde, en verwachten dat hij dan geheel hersteld zal zijn. De Comm. advizeert dan ook om dit te doen, met de restrictie zooals besloten op de vorige Classis, dat Ds. Vander Breggen geen Woord of Sacramenten bediene. Het advies van de Comm. wordt aangenomen. De Comm. maakt aan de Classis bekend dat Ds. Vander Breggen geen geldelijke steun van noode is. De Broeder is zeer verlangend naar de tijd dat hij beroepbaar gesteld kan worden. De aanstaande Classis zal hier over beslissen. Ds. H. H. Kuiper zal Donderdag het werk van S. C. waarnemen. Besloten te verdagen tot Donderdag morgen, negen uur. Ds. G. Vos sluit de vergadering met dank aan God. Morgen-zitting. De President laat zingen Ps. 89 vers 1, leest Ps. 48 en gaat voor in gebed. De S. C. wordt opgedragen een brief van sympathy te schrijven aan Ds. A. Cammenga die wegens ongesteldheid niet aanwezig kon wezen. Een schrijven wordt gelezen van de Broeders te L. A. en ook een schrijven van de consulent van L. A. beide worden voor kennis-geving aangenomen. De S. C. wordt opgedragen de broeders te verzoeken om de boeken enz., op te zenden aan zijn address. Doon wordt voor het overige van dit jaar $200.00 toegestaan en de Classicale aan slagen. Rock Valley $100.00 en het salaris van Ds. G. M. Ophoff wordt vermeerderd met $150.00 voor het overige van dit jaar. Gekozen als leden van de Zendings Comm. Ds. R. Veldman en Oud. N. Jonker. Classicale Comm. Ds. G. M. Ophoff en Ds. M. Gritters. Ds. H. Veldman wordt gekozen om de tijd uit te dienen van D. Jonker. Emeritus Comm. F. Van Baren. Kerk visitatoren voor California Ds. G. Vos en Ds. A Petter. Voor het Westen Ds. G. M. Ophoff en Ds. H. Hoeksema. Voor het Oosten Ds. L. Vermeer en Ds. W. Verhil. Als auditing Comm. worden benoemd S. G. Schaafsma en M. De Goede. Besloten te verdagen tot kwart over een. Ds. H. De Wolf sluit de vergadering met dankzegging. Namiddag-zitting. Oud. H. Kuiper gaat voor in gebed. Curatorium verzoekt dat ook de boeken van de penningmeester der school worden nagezien door de benoemde auditing Comm. Alzoo besloten. De volgende broeders worden benoemd als Curator. Pella, Ds. G. Lubbers, Pres. Creston, G. Gritter, Pres., en Ds. H. Veldman Sec. Roosevelt Park, D. London, Pres., en J. Miedema, Sec. Oak Lawn, Ds. C. Hanko, Pres., en D. Kort, Sec. Doon, J. Blankespoor, Pres. en H. Kuiper, Sec. Hope, Ds. H. De Wolf, Pres. Een kerkeraad vraagt advies in zake verzwaring van censuur van een broeder die lid is van een onchristelijke vak-vereeniging.. Na toelichting ontvangen te hebben advizeert de Classis tot verzwaring van censuur. Besloten de volgende vergadering te hebben in Grand Rapids, Fuller Ave., Kerk den tweeden Woensdag in Jan. 1938, D. V. E. B. P. Comm. advizeert de Classis om een broeder die in zijn examen niet slaagde, geen ondersteuning meer te geven. Alzoo besloten. Rondvraag volgens D. K. O., wordt gedaan. Alles bevredigend beantwoord. De kladnotulen worden gelezen en met enkele wijziging aangenomen. Besloten te verdagen. Op verzoek van den President sluit Ds. G. M. Ophoff met dank aan God.

M. VANDER VENNEN, S. C.

Geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn!

In geen enkel opzicht verdoemenis!

Wondere geloofsroem!

Loutere genade!

Geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn!

En dat in-zijn in Christus Jezus is geen vrucht van uw werk, komt niet tot stand door uw wilskeuze of daad, maar is loutere en eeuwige genade.

In Christus Jezus zijn heeft een tweeledige beteekenis. Het beteekent, dat ge behoort tot een rechtssfeer en tot een levenssfeer.

Christus is het Hoofd van een rechts-lichaam van de corporatie der uitverkorenen, van eeuwigheid door God gekend, aan Christus gegeven, in Hem gerekend, en in Hem verordineerd om den beelde van Gods Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou Zijn onder vele broederen. En de rechtspositie van Christus als Hoofd in de vierschaar Gods is ook de rechtspositie van heel het rechtslichaam aan de spitse waarvan Hij staat krachtens Gods eeuwige beschikking. En als ge in Christus Jezus zijt, dan behoort ge tot dat lichaam, waarin de rechtspositie van Christus als Hoofd geldt in 't gerichte Gods.

Maar in Christus zijn heeft ook een organische, een geestelijk-ethische beteekenis.

De rank is in den wijnstok, is met dien wijnstok één levend organisme, leeft uit dien wijnstok, draagt in dien wijnstok vruchten. Het lid is in uw lichaam, leeft alleen in organisch verband met dat lichaam, fungeert in het lichaam. Zoo zijt ook gij in Christus Jezus. Hij is de wijnstok, wij zijn de ranken; Hij is het Hoofd, wij zijn leden Zijns lichaams. Want Hij is verhoogd aan de rechterhand des Vaders en heeft de belofte des Heiligen Geestes ontvangen en is geworden tot een levendmakenden Geest en heeft Zijn Geest in de gemeente uitgestort en is in dien Geest komen wonen in Zijne Kerk, die Zijn lichaam is, de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult. En als ge in Christus Jezus zijt, dan wil dat ook zeggen, dat ge behoort tot die geestelijke levensfeer, waarin Christus als het Hoofd alles beheerscht, waarin alles uit Hem en in Hem leeft, waarin ge deelgenoot zijt van Zijn heerlijk opstandingsleven en waarin de dood niet meer heerscht; de sfeer, waarin ge Gode vruchten moogt dragen tot in eeuwigheid!

En die twee zijn nimmer te scheiden.

Nooit kunt ge zeggen, dat ge in Christus Jezus zijt in den rechterlijken zin des woords, tenzij ge u ook er van bewust zijt, dat ge in Hem zijt in dien geestelijk-organischen zin.

En beide zijn vrucht van loutere genade!

Eeuwige genade alleen was het, vrijmachtige genade, die u verkoor om in Christus te zijn als het Hoofd van de Zijnen in rechterlijken zin; en loutere genade is het, die u aangrijpt in den tijd, om u in te enten als een rank op den waren Wijnstok, om u in levensgemeenschap te zetten met het lichaam, waarvan Christus in organischen zin het Hoofd is.

En dan is er voor u geen verdoemenis!

En dat niet om en op grond van die levensgemeenschap met Christus, maar op grond van uw rechterlijke verhouding tot God in Christus!

In Christus Jezus is er geen verdoemenis!

Hij nam immers aan de spitse der Zijnen hun zondeschuld op zich, om met die zondeschuld in de ure des oordeels aan het bange vloekhout in den diepen dood in te gaan, den toorn Gods te dragen en weg te dragen en de eeuwige heerlijkheid te verdienen. En God heeft Hem uit dien dood opgewekt en Hem heerlijkheid en eer gegeven, Hem getuigenis gevende, dat Hij, nadat Hij onze zonden gedragen had op het hout, rechvaardig is en des eeuwigen levens waardig.

Dat is Zijn rechtspositie!

Jezus Christus de Rechtvaardige!

En Zijn rechtspositie is die van allen, die in Hem zijn!

Voor Hem en voor hen is er geen verdoemenis! Is er van eeuwigheid geen verdoemenis geweest en kan er tot in der eeuwigheid geen verdoemenis zijn!

Aanbiddelijke genade!

Geloofsroem!

Alleen mogelijk in den geloofsweg!

En die weg des geloofs is, dat gij niet wandelt naar het vleesch, maar naar den Geest.

Dat vleesch is de zondige natuur, onderworpen aan de wet der zonde, die in uwe leden is; dat vleesch, van de overheersching waarvan gij wel waarlijk zijt vrijgemaakt in beginsel, maar de nawerking waarvan u bijblijft tot aan het graf. En die Geest is de Heilige Geest, Die als Geest van Christus in Zijn lichaam woont en heerscht door genade, en Die ook uw geest heeft vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.

En uw wandel is uw leven!

Uw inwendig en uw uitwendig leven! Uw denken en uw willen en begeeren; uw spreken en handelen; uw persoonlijk leven en uw leven in alle levensverbanden!

En als gij nu wandelt naar het vleesch, dan wordt uw leven beheerscht door de wet der zonde, dan is het in overeenstemming met dat zondige vleesch, dat vijandschap tegen God is en bedenkt. Maar als gij wandelt naar den Geest, dan staat geheel uw leven onder de heerschappij der genade van onzen Heere Jezus Christus, dan draagt gij Gode vruchten der gerechtigheid; dan moogt ge soms vallen in zonde, uw vermaak is toch in de wet des Heeren!

In dien weg, niet in den weg des vleesches, mag de roem des geloofs de uwe zijn:

Geen verdoemenis voor mij! H. H.

EDITORIALS

Een Algemeen Menschelijke Natuur?

II.

Uit den naam Zoon des Menschen, dien de Heiland zoo dikwijls van Zichzelven gebruikt, is zeker niets af te leiden voor de stelling, dat Jezus een algemeen menschelijke natuur had in den staat der vernedering. Wie dit wel doet, verklaart dien naam zoo, dat hij een generische beteekenis heeft. Zooals wij spreken van *de* boom, *de* mensch, daarmede aanduidende het algemeene begrip zonder te denken aan een bepaalden boom of bepaalden mensch, zoo zou dan Jezus van Zichzelven gesproken hebben als *de* Zoon des menschen. Deze verklaring van dien naam is echter niet uit de Heilige Schrift afgeleid en vindt in de Schrift ook geen steun. Wie het verband nagaat, waarin deze naam door den Heiland wordt gebruikt bij verschillende gelegenheden, en voorts er op let, dat het gebruik van dien naam ontleend werd aan Dan. 7:13 zooals thans tamelijk algemeen wordt aangenomen, en eindelijk ook let op hetgeen we lezen aangaande "des menschen zoon" in Ps. 8 in vergelijking met Hebr. 2:6 v.v. komt veeleer tot de conclusie, dat de Heiland dezen naam bij voorkeur bezigt ter aanduiding van Zichzelven als den Messias, die in en door den weg der vernedering zou worden verhoogd en Zijn koninkrijk van den Vader ontvangen.

Dit is ook de verklaring van Dr. Bavinck in Dogmatiek III, 262. Nadat hij geschreven heeft over het verband van Jezus' gebruik van den naam Zoon des menschen met Dan. 7:13, schrijft hij: "Daarom kiest Hij den naam zoon des menschen, een naam, die in Dan. 7:13 van den Messias voorkomt en zoo ook in de apocriefe literatuur wordt verstaan. Maar daaruit volgt niet, dat het volk in het algemeen, of dat zelfs de discipelen bij dien naam terstond aan den Messias dachten; het tegendeel is waarschijnlijk, omdat Hij over dezen titel nooit aangevallen wordt. Men verstond er misschien alleen onder, dat Hij iets bijzonders, dat Hij een buitengewoon mensch was, en dit werd onmiddelijk en terstond door Zijne woorden en werken bevestigd. Doch daarom bood deze naam aan Jezus juist gelegenheid om alle misverstand over zijn persoon en werk van te voren af te snijden, en langzamerhand in dien naam in te leggen en daarmede te verbinden die eigenaardige beteekenis van het Messiasschap, welke overeenkomstig de Heilige Schriften voor zijn bewustzijn daarin opgesloten lag. En deze beteekenis kwam hierop neer, dat de Christus. die van boven was, vele dingen lijden en daarna in zijne heerlijkheid moest ingaan. Zoo koos hij zich dus dezen naam om te kennen te geven: 1e. dat Hij niet slechts zoon van David en Koning van Israel, maar zoon des menschen was, met alle menschen in verband staande en zijne ziel gevende tot een rantsoen voor velen; 2e. dat Hij desniettemin onder alle menschen een geheel eenige plaats innam, omdat Hij van boven, uit den hemel was nedergedaald, gedurende zijn verblijf op aarde in onafgebroken gemeenschap met den Vader leefde, en macht had om de zonden te vergeven, om het eeuwige leven te schenken, om al de goederen des koninkrijks aan de zijnen uit te deelen; 3e. dat Hij deze macht niet grijpen mocht door geweld, gelijk de Joden van den Messias verwachten, maar dat Hij als de Knecht des Heeren lijden en sterven moest voor zijn volk; en 4e. dat Hij juist langs dezen weg zou komen tot de heerlijkheid der opstanding en der hemelvaart, der verhooging aan Gods rechterhand en der wederkomst ten oordeel".

Deze verklaring is op de Schrift gegrond en niet op een abstracte redeneering, die met de Schrift geen rekening houdt, zooals de voorstelling, dat de naam Zoon des menschen een generieke beteekenis heeft en aanduidt, dat Jezus een algemeen menschelijke natuur had. Immers zegt de Heiland, dat niemand opgevaren is in den hemel, dan die uit den hemel is nedergedaald, namelijk de Zoon des menschen, die in den hemel is, Joh. 3:13. En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moest ook de Zoon des menschen verhoogd worden, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe, Joh. 3:14, 15. De Zoon des menschen heeft macht om de zonden te vergeven op de aarde, Matt. 9:6; is een Heer ook van den sabbat, Mat. 12:8; en schoon vergefelijk is het toch zonde een woord te spreken tegen Hem, Mat. 12:32. Toch neemt die Zoon des menschen tijdelijk een nederige plaats in, want de vossen hebben holen en de vogelen des hemels hebben nesten, maar de Zoon des menschen heeft niet, waar Hij zijn hoofd nederlegge Mat. 8:20; en toch is Hij geen Nazireër, die zich afscheidt van de wereld, want Hij is gekomen etende en drinkende, Mat. 11:19. Vooral ook staat de naam Zoon des menschen in verband met zijn lijden en sterven. Want gelijk de oversten des volks aan Johannes den Dooper alles gedaan hebben, wat zij wilden, alzoo moest ook de Zoon des menschen van hen lijden Mat. 17:12. Want de Zoon des menschen zal overgeleverd worden in de handen der menschen; en zij zullen Hem dooden, Mat. 17:22, 23. Ja, zij zullen Hem den heidenen overleveren, om Hem te bespotten en te kruisigen Mat. 20:18, 19. De Zoon des menschen is immers niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en zijn ziel te stellen tot een rantsoen voor velen Mat. 20:28. En de Zoon des menschen gaat wel heen gelijk van Hem geschreven is, maar wee den mensch door welken de Zoon de menschen verraden wordt! het ware hem goed zoo hij nooit geboren ware geweest Mat. 26:24. Doch deze vernedering en dit lijden is voor den Zoon des menschen toch slechts een weg tot zijne verhooging. Hij

zal wel overgeleverd worden in de handen der zondaren, maar ten derden dage zij Hij opstaan, en dit laatste voegt de Heiland er altijd aan toe, zoo dikwijls Hij spreekt van zijn lijden en sterven. Aan het einde der eeuwen zal Hij in heerlijkheid geopenbaard worden, want de Zoon des menschen zal dan zijne engelen uitzenden en zij zullen uit zijn koninkrijk vergaderen alle ergernissen en degenen, die de ongerechtigheid doen en zullen dezelve in den vurigen oven werpen, waar weening zal zijn en knersing der tanden, Mat. 13:41, 42. Want de Zoon des menschen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders en alsdan zal Hij een iegelijk vergelden naar zijn doen, Mat. 16.27. En voor den hoogepriester getuigt Hij het in de ure van zijn lijden: van nu aan zult gij zien den Zoon des menschen zittende aan de rechterhand der kracht Gods en komende op de wolken des hemels, Mat. 26:64.

Zoo had de profetie dezen Zoon des menschen dan ook reeds geteekend. Want Daniël ziet in de nachtgezichten Eenen komen als eens menschen zoon tot den Oude van dagen en zij deden Hem tot Dezen naderen, en Hem werd gegeven heerschappij en eer en het koninkrijk, dat Hem alle volken, natiën en tongen eeren zouden; en zijne heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal en zijn koninkrijk zal niet verdorven worden, Dan. 7:13, 14. Zoo had ook de oud-testamentische dichter van Hem gezongen: Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt en de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt? En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond? Gij doet hem heerschen over de werken Uwer handen; Gij hebt alles onder zijne voeten gezet, Ps. 8:5-8. Want immers in Hebr. 2:5-9 wordt dit woord uit Ps. 8 toegepast op den Zoon des menschen in zijne vernedering en verhooging. In Hem is in centralen zin dit woord vervuld, "want daarin, dat Hij hem alle dingen onderworpen heeft, heeft Hij niets uitgelaten, dat Hem niet onderworpen zij; doch nu zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn, maar wij zien Jezus met eer en heerlijkheid gekroond, Die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zou". Zoo geeft dus de Schrift aan den naam Zoon des menschen een rijke beteekenis. De Heiland is niet in den algemeenen, generieken zin, maar wel in centralen zin de Zoon des menschen, die aan de spitse der Zijnen den dood ingaat, om met de Zijnen verhoogd te worden en over alle werken Gods te worden gesteld.

In de vier verschillende beschrijvingen van het Evangelie, die we in de Heilige Schrift hebben, gaat het dan ook om de openbaring van dezen Zoon des menschen, Die uit den hemel is nedergedaald en naar den hemel opvaart. Daar uit moet het verklaard worden, dat we in de Evangelie-beschrijvingen geen karakter-teekening van Jezus hebben, geen "Leben Jesu". Materiaal voor een Leven van Jezus vinden we in de Schrift metterdaad niet. Dit zegt nog volstrekt niet, dat Jezus geen bepaald, persoonlijk mensch was, die ook naar zijn puur menschelijke zijde wel geteekend had kunnen worden, althans veel meer in bijzonderheden, dan we in de Schrift vinden. Waarom zou het niet mogelijk geweest zijn den Heiland te teekenen naar Zijn lichaamsbouw en gelaatstrekken, kleur der oogen, vorm van mond en neus, etc. Waarom zouden we van Jezus niet kunnen gehad hebben een beschrijving van zijn ontwikkeling als knaap en jongeling, van zijn omgang met anderen, in het ouderlijke huis en in de stad Nazareth? De Schrift doet dit echter niet. Ze geeft ons een tamelijk breede beschrijving van de geboorte des Heilands en wat daaraan onmiddelijk voorafgaat en daarop volgt; ze geeft ons een enkele aanduiding van zijn ontwikkeling als kind en jongeling: Hij was Zijn ouders onderdanig en nam toe in wijsheid en in grootte en in genade bij God en menschen; maar voorts weten we van het grootste gedeelte van zijn leven, van het gedeelte, dat toch zoo onmisbaar zou zijn voor een biografie van den Heiland, letterlijk niets. De Schrift wil ons den Zoon des menschen openbaren, Jezus, den Christus Gods, Die Zichzelven vernedert tot in den smadelijken dood des kruises en daarna opstaat uit de dooden en verhoogd wordt aan des Vaders rechterhand. Daarom houden zich de vier Evangelie-beschrijvingen dan ook uitsluitend bezig met Zijn ambtelijk optreden als Knecht des Heeren; daarom wordt er in die Evangelie-beschrijvingen dan ook zulk een groot gedeelte gewijd aan Zijn lijden en sterven; en daarom culmineert het Evangelie in de blijde boodschap, die de apostelen straks met nadruk overal verkondigen, dat Jezus, Die gekruisigd was, wel waarlijk is opgewekt! Niet omdat Jezus een algemeenmenschelijke natuur had, die zich niet verder beschrijven liet, hebben we in de beschrijvingen van het Evangelie geen Leven van Jezus, maar omdat de Schrift ons het heilig evangelie biedt. Wie zich dan ook interesseert in een Leben Jesu, verstaat de Schrift niet en verliest juist het Evangelie!

Alles wat we overigens in de Schrift lezen weerspreekt dan ook de voorstelling, als zou de Zoon Gods een algemeen menschelijke natuur hebben aangenomen. Afgedacht nog van het feit, dat de aanneming, van zulk een algemeen menschelijke natuur uit de maagd Maria zich niet voorstellen laat, was dit toch ook niet mogelijk, noch ook noodig, daar de lijn der verkiezing in de volheid des tijds immers uitsluitend door Israel liep. Het was bij de vleeschwording niet om den verworpen bolster, maar om de verkoren kern te doen. De Heiland moest den naam des Vaders Zijnen broederen verkondigen en in het midden der gemeente Hem lofzingen. Hij sloot zich dan ook bij die gemeente aan, zooals zij in de volheid des tijds historisch bestond in Israel. Zoo leert het ook de Schrift. Want én Hij, die heiligt én zij, die geheiligd worden, zijn

allen uit één; om welke oorzaak Hij zich niet schaamt hen broeders te noemen, zeggende: Ik zal Uwen naam Mijnen broederen verkondigen; in het midden der gemeente zal Ik U lofzingen. En wederom: Ik zal Mijn betrouwen op Hem stellen; en wederom: Zie daar Ik, en de kinderen, die Mij God gegeven heeft. Overmits dan de kinderen des vleesches en des bloeds deelachtig zijn, zoo is Hij ook desgelijks derzelven deelachtig geworden, opdat Hij door den dood te niet zou doen dengene, die het geweld des doods had, dat is den duivel; en verlossen zou al degenen, die met vreeze des doods door al hun leven der dienstbaarheid onderworpen waren. Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, *maar Hij neemt het zaad Abrahams aan,* waarom Hij in alles den broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hoogepriester zou zijn, in de dingen, die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen, Hebr. 2:11-17. Hij heeft dus geen algemeen menschelijke natuur, maar het vleesch en bloed der kinderen, het zaad Abrahams aangenomen. En in dat zaad Abrahams sloot Hij zich aan bij den stam van Juda. Bij dien stam behoort Hij. Want Hij, op Wien deze dingen gezegd worden, behoort tot een anderen stam, van welken niemand zich tot het altaar begeven heeft. Want het is openbaar, dat onze Heer uit Juda gesproten is, op welken stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap, Hebr. 7:13, 14. Hij is de Leeuw uit Juda's stam. En in dien stam van Juda sproot Hij uit den afgehouwen tronk van Isai, en was Hij uit het geslacht Davids. Hij is zelfs de Wortel Davids. En in dat geslacht van David nam Hij het vleesch en bloed der kinderen aan uit de maagd Maria. Zoo is het de leer der Schrift. En dit alles strijdt tegen de voorstelling van een algemeen menschelijke natuur. De Heiland is een Hebreër uit de Hebreën geweest in den staat Zijner vernedering, uit den stam van Juda, van het geslacht en het huis van David, een Zoon van Maria, en er is alles voor om te zeggen, dat Hij op Zijne moeder geleek.

We zijn dan ook veel dichter bij de Schrift als we, inplaats van te spreken van een algemeen menschelijke natuur, zeggen, dat de Zoon Gods in de volheid des tijds Zijne menschelijke natuur aannam door de kern van ons geslacht aan te grijpen. Die kern is allereerst de lijn des verbonds, de lijn der verkiezing. Niet uit den verworpen bolster, maar uit de verkoren kern nam de Christus Zijne menschelijke natuur aan. Die verkoren kern greep Hij aan, niet aan den omtrek, maar in het centrum. Dat centrum was niet in de tien stammen, maar in Juda, en in dien stam van Juda in het geslacht van David en in dat geslacht van David in de maagd Maria. De Heiland nam niet het vleesch en bloed aan van Kaffer of Hottentot, ook niet van Griek en Romein, maar van de kinderen, van het zaad Abrahams, van Israel in zijn kern. Daar in dat centrum, in het land Kanaän, in Jeruzalem, en dat in de volheid des tijds, in het centrum ook der geschiedenis, moest de Zoon des menschen geopenbaard worden, moest Hij lijden en sterven, moest Hij ten derden dage opstaan en verhoogd worden aan des Vaders rechterhand, om dan als de levendmakende Geest vanuit dat centrum in te gaan in al de volken en natiën en tongen der wereld, en uit die wereld Zijne broederen te vergaderen en den Naam des Heeren te verkondigen in eene groote gemeente!

Die centrale lijn der geslachten, waaruit onze Heiland sproot loopt van Maria terug op David, op Juda, op Sem, op Noach, op Seth, op Adam, den zoon van God!

Het zal uit bovenstaande duidelijk zijn, dat ik meen radikaal te moeten verschillen van de voorstelling van Dr. Hepp op dit punt, zooals hij die ontwikkelt in "Dreigende Deformatie III. Ik versta wel, dat hij het goed bedoelt en dat hij met alle macht wil handhaven, dat er in den Christus geen twee personen zijn. Hij bestrijdt Dr. Vollenhoven, omdat deze door eene uitdrukking in één der aanteekeningen op "Het Calvinisme en de Reformatie der Wijsbegeerte" den schijn op zich laadt den Heiland ook een menschelijken persoon toe te schrijven. En hij wijst er op, dat dit moet leiden tot een ontkenning van het plaatsvervangend en verzoenend lijden van den Christus. En daarmee zijn we het volkomen eens. Er is in Christus slechts één persoon, de Persoon des Zoons van God, en de twee naturen van Christus zijn in dien éénen Persoon verbonden. Maar ondertusschen laat Dr. Hepp zich verleiden in zijn ijver voor de waarheid en tegen de voorstelling van Vollenhoven, om de *waarachtigheid der menschelijke natuur van Christus te loochenen.* De oorzaak hiervan is, dat Dr. Hepp twee dingen verwart, namelijk *persoon* en *concrete, individueele menschelijke natuur.* Daarom vindt hij in Christus in den staat der vernedering niets concreets, niets "eenzijdigs", hetgeen bij Dr. Hepp beteekent niets *bepaald* menschelijks. Christus kon het buiten eenig supplement van andere personen, zoo schrijft Dr. Hepp. Daarmede staat Christus echter niet in, maar buiten de gemeenschap met ons geslacht. Hij staat als een vreemdeling buiten ons geslacht. En hij schrijft:

"Is de menschelijke persoon onlosmakelijk verbonden aan den individueelen mensch, zoo volgt daaruit, dat, wanneer de menschelijke natuur van Christus het zijn van een menschelijke persoon niet zou insluiten Hij ook een individueele mensch zou zijn geweest. En individueele mensch ondersteld (t) het lid van de menschheid, zooals zij uit Adam is ontsproten. Dan zou Christus van die menschheid deel moeten hebben uitgemaakt.

"Doch het wonder Gods heeft bewerkt, dat Hij niet uit Adam voortkwam. Hij is ontvangen van den Heiligen Geest en is ook daarin den menschen ongelijk geworden, dat Hij geen aardschen mensch tot vader van Zich als mensch had. Alleen door de geboorte uit

Maria is Hij vleesch van ons vleesch en been van ons gebeente. Door die geboorte uit eene maagd werd Hij de ware menschelijke natuur deelachtig. Maar tot de Adamitische menschheid behoorde Hij niet. Dat wordt gestaafd door de leer, door alle Gereformeerden en velen vóór hen erkend, dat indien Adam was staande gebleven, Christus als mensch niet in het vleesch zou zijn verschenen. In de oorspronkelijke menschheid was er voor Hem geen plaats. Maar dan kan Hij er ook geen deel van zijn en dus geen individueele en ook geen persoonlijke mensch.

"Wie Hem ondanks dat alles toch voor een persoonlijk mensch houdt, moet aanvaarden, dat Hij in Adam was begrepen. En was Hij in Adam begrepen, dan had Hij ook in Adam gezondigd.

"Heeft Christus een persoonlijke menschelijke natuur dan kan Hij onze Middelaar niet zijn. Dan moet Hijzelf zondaar zijn. Dan is er geen verzoening voor onze zonden. Dan hopen wij op Hem tevergeefs. Dan is ons geloof ijdel. Dan zijn wij ellendiger dan het dier". pp. 59, 60.

Welnu, ik ben overtuigd, dat Dr. Hepp hier een zeer ernstige dwaling doceert, waartegen niet genoeg kan worden gewaarschuwd. Want immers Dr. Hepp leert hier, niet, dat Christus naar Zijn *Persoon* niet in Adam begrepen is, maar dat Hij naar Zijne *menschelijke natuur* niet uit Adam gesproten is, dat Hij niet in Adams lendenen was, geen zaad van Adam heeft aangenomen. En dat is eene ontkenning van de ware menschelijke natuur van Christus. Hij kwam niet uit Adam voort! Hij is geen deel der menschheid, zooals God haar in Adam schiep! Hij is geen lid der menschheid, zooals zij uit Adam is ontsproten! Het is waar, Dr. Hepp aanvaardt de consequentie van dit alles niet. Hij blijft spreken van een ware menschelijke natuur, hij blijft zeggen, dat Christus been is van onze beenen en vleesch van ons vleesch. Doch bij de voorstelling, dat dit vleesch en dit gebeente niet uit Adam is, is dit toch niet te handhaven. De conceptie door den Heiligen Geest moet dan wel beteekenen, niet, dat de Zoon werkelijk het vleesch en bloed uit Maria, het vleesch en bloed der kinderen aannam, en dat Hij door die conceptie afgescheiden bleef van de zonde, maar dat een aparte menschelijke natuur, die in geenerlei verband staat met de menschheid uit Adam voor Hem werd geschapen. En die voorstelling, die dwars tegen de Schrift ingaat, welke immers leert, dat Christus uit Maria is, tot den huize Davids, tot den stam van Juda behoort, het zaad van Abraham heeft aangenomen, de zoon van Adam den zoon Gods is, moet dan rusten op de philosophie, dat, *indien Adam niet gevallen ware*, Christus niet gekomen zou zijn! Nu kunnen we dit laatste als logische conclusie wel toestemmen. Christus is gekomen voor de zonde en bij de veronderstelling van een niet-gevallen menschelijk geslacht, valt ook de komst van den Zoon in het vleesch weg. Maar volgt daaruit nu de conclusie, dat Christus naar Zijne menschelijke natuur niet in Adam was? Dr. Hepp maakt hier een logische fout. Hij springt van eene *veronderstelling* op de *werkelijkheid*. Hij trekt uit eene *onwerkelijkheid* (het menschelijk geslacht is niet gevallen) eene conclusie in betrekking to de *werkelijkheid* (Christus was niet in Adams lendenen en is ook niet uit Adam gesproten). En die sprong in de redeneering mag Dr. Hepp niet maken. Het zal duidelijk zijn, dat de redeneering alleen kan en mag loopen als volgt: indien Adam niet gevallen ware, dan ware ook de Christus niet gekomen, dan ware Hij ook niet in Adams lendenen geweest. Doch Adam is wel gevallen en, wat meer is in dit verband, hij is ook gevallen naar het bepaalde voornemen Gods, naar datzelfde voornemen, waarin God de Heere ook aan den Christus een plaats gegeven heeft van eeuwigheid, als de Eerstegeborene aller creature, de Eerstgeborenen uit de dooden en het Hoofd der gemeente. Dat is de werkelijkheid. Het mag soms van dienst zijn om een zekere waarheid duidelijk te maken, dat we even philosopheeren en veronderstellen, dat Adam niet gevallen ware, indien we maar niet vergeten, dat we dan toch aan het philosopheeren zijn, en dat er uit onze veronderstellingen geen conclusies te maken zijn, die ook in de werkelijkheid van Gods eeuwig raadsplan en de werkelijkheid van Zijn werk in den tijd steek houden. En waar nu de werkelijkheid van Gods eeuwig voornemen en van de uitwerking van dat voornemen in den tijd is, dat Adam wel gevallen is, daar volgt ook de conclusie, dat God reeds bij de schepping van Adam wilde, dat Christus zou komen, en dat de Christus naar Zijne menschelijke natuur ook in Adams lendenen was.

Zoo leert het de Schrift.

Het is echter duidelijk, dat Dr. Hepp *persoon* en *persoonlijke natuur* (individueele natuur) verwart. Zeker, Christus was naar Zijn Persoon de Zoon Gods en daarom als *persoon* niet in Adam (rechterlijk) begrepen, en daarom viel ook Zijn Persoon niet onder de toerekening van Adam, was Hij zonder oorspronkelijke schuld (erfschuld), en had Hij recht op eene onzondige menschelijke natuur, die Hem gewerd door de conceptie des Heiligen Geestes. Maar dat Hij geen menschelijke persoon was geeft nog geen grond voor de stelling, dat Hij geen individueele menschelijke natuur had en dat Hij dus niet bij onze menschheid behoort.

En het wordt mij hoe langer hoe duidelijker, dat de strijd tusschen Dr. Hepp en Dr. Vollenhoven eigenlijk loopt, niet over de kwestie of er één of twee *personen* in Christus zijn, maar over de geheel andere kwestie, of de Heiland een *persoonlijke* (individueele) menschelijke natuur had in den staat der vernedering, dan wel eene *onpersoonlijke* (algemeene) menschelijke natuur.

In deze overtuiging werd ik nog versterkt door het-

geen ik las in het boekje van Ds. Spier: "Op Gods Woord Gegrond'. Eerst schrijft hij ter geruststelling: "Voorop sta dit, dat onze Calvinistische wijsgeren, het in allen dele hartelijk eens zijn met onze Gereformeerde belijdenisschriften, waar deze spreken over de menselijke natuur van den Middelaar en over de vereeniging van deze met de goddelijke natuur, zodat zij ook aanvaarden, wat we belijden in art. 19 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, dat 'er niet zijn twee Zonen Gods, noch twee personen, maar twee naturen in eenen eenigen persoon vereenigd', p. 37. En even later lezen we: "Mocht men echter uit het wereldomvattende van dit *ambt* nu willen afleiden, dat de ambts*drager* een algemene menselijke natuur zou hebben, dan kan men geen recht laten wedervaren aan het feit, dat Adam, toen hij viel, reeds in die menselijke natuur was en de Christus — volgens Gods Woord — naar het vleesch niet slechts een man, maar ook naar den zade Davids is. De mystieke leer van de 'onpersoonlijke menselijke natuur' komt immers o.a. bij een androgyne natuur uit, die noch mannelijk noch vrouwelijk is; en past evenmin bij de prediking van den Christus, dat de zaligheid uit de Joden is". p. 39.

En als de kwestie eigenlijk hierover loopt, dan aarzel ik niet om te zeggen, dat Hepp tegenover Vollenhoven het mis heeft.

H.H.

Van Boeken

Op Gods Woord Gegrond. — J. H. Spier.

Kampen, J. H. Kok. Prijs 50 cts.

In dit boekje wordt op zeer duidelijke wijze een beknopte uiteenzetting gegeven van de hoofdgedachten der "Wijsbegeerte der Wetsidee" en tevens eene verdediging van sommige punten, die in den laatsten tijd in het geding kwamen onder de leiders der Gereformeerde Kerken in Nederland. In enkele korte hoofdstukken behandelt de schrijver onderwerpen als God en kosmos, Souvereiniteit in eigen kring, De wetskringen, De tijd, Het object, Structuren en verbanden, Zonde en genade, Hart en leven, Substantie, Onsterfelijkheid, De Menschelijke natuur van Christus.

Het doel van zijn schrijven geeft Ds. Spier aan als volgt:

"Dit korte geschrift wil van zuiver informatorische aard zijn.

"Het heeft de bedoeling om in duidelijke bewoordingen ons Gereformeerde volk in te lichten over enkele grondgedachten van de Calvinistische wijsbegeerte, die in de laatste tien jaren onder ons is opgekomen en die in de allerlaatste tijd een kring van toegewijde beoefenaars heeft gevonden".

Of ook door dit geschrift "ons Gereformeerde volk" wel veel licht zal opgaan over de Wijsbegeerte der Wetsidee, betwijfel ik.

Maar feit is, dat het Ds. Spier zeker gelukt is om beknopt en eenvoudig de hoofdgedachten der nieuwe wijsbegeerte voor te stellen.

Wie getracht heeft zich in te werken in de drie dikke deelen van Dr. Dooyeweerd's werk over dit onderwerp en daarmee moeite heeft, zal zeker goed doen zich het geschrift van Ds. Spier aan te schaffen.

De toon is kalm en waardig en doet des te aangenamer aan, wanneer men in aanmerking neemt, dat het boekje geschreven is in een periode van spanning en wrijving.

Een mooi boekje over een moeilijk onderwerp.

H.H.

Philosopha Deformata. — Dr. H. Steen.

Kampen, J. H. Kok. Prijs f. 1:25.

'k Zou dit boek in elk opzicht, naar inhoud en vorm, de tegenhanger willen noemen van het geschrift van Ds, Spier.

Het is een scherpe critiek op het bekende boek van Dr. Vollenhoven: "Het Calvinisme en de Reformatie der Wijsbegeerte", of liever op ongeveer vijftig bladzijden van dat boek. In zeventien hoofdstukken behandelt het de hoofdpunten van Dr. Vollenhoven's voorstelling en veroordeelt de nieuwe wijsbegeerte door Dr. Vollenhoven aanbevolen als "de Schriftuurlijke", als ongereformeerd, onschriftuurlijk, aanmatigend, gevaarlijk, oppervlakkig en in vele opzichten dwaas.

Het ligt natuurlijk niet op mijn weg, ook al zou ik daartoe lust gevoelen, om een tegencritiek te schrijven op Dr. Steen's boek. 'k Wil slechts enkele opmerkingen maken.

Allereerst dan de opmerking, dat de schrijver van *Philosophia Deformata* zich kennen doet als iemand van groote bekwaamheid en met kennis van de zaken, waarover hij schrijft. Hij biedt ons dan ook zeer veel, dat der moeite waard is om te lezen. Wie bezig is zich in te werken in de "Wijsbegeerte der Wetsidee", verzuime niet deze critiek te lezen.

In de tweede plaats moet mij de opmerking uit de pen, dat het boek m.i. van zijn waarde verliest door de scherpe toon en de niet zelden laatdunkende houding, die de schrijver aanneemt tegenover Dr. Vollenhoven. Wel spreekt Dr. Steen het herhaaldelijk uit, dat hij veel respect heeft voor Dr. Vollenhoven en zijn werk, dat men "inderdaad moet bewonderen de scherpzinnigheid, waarmee hier een systeem is ontworpen". Dr. Vollenhoven is een systematicus, en scherpzinnig systematicus, etc. Maar ondertusschen zegt Dr.

Steen vele dingen, die uit dit respect niet wel kunnen worden verklaard. Dr. Vollenhoven verstaat van de Gereformeerde Christologie en Anthropologie *niets,* p. 29; hij vervalscht de geschiedenis en leidt het Gereformeerde volk op een dwaalspoor, p. 29. Dr. Steen spreekt over Dr. V.'s onwetenschappelijke en onbroederlijke houding, p. 18; spottend schrijft hij: "Met 1933 begint iets totaal nieuws. Tot op dat jaar was het niet veel bijzonders", p. 19; en roept hij uit: "Hij (Dr. V.) zal nu eens uitmaken wat *het Schriftuurlijk denken is!*" p. 19. "Functionalisme" is bij Dr. V. een ietwat dwaze term, p. 19. "Er zit heelemaal niet veel systeem in prof. V.'s wijsbegeerte. Het heet Schriftuurlijke wijsbegeerte, maar vergeefs zoek ik een behandeling van de eerste *principieele* vragen. Het moet toch wijsbegeerte verbeelden? . . . . 't Is nu een chaos. Prof. V. springt in zijn systematisch deel midden in de stof — en er is bijna geen touw aan vast te maken. Systeem ontbreekt ten eenenmale. Heeft prof. V. zich wel rekenschap gegeven van de eerste vragen der philosophie? Wij moeten het wel betwijfelen." p. 42. "Prof. V. heeft zich klaarblijkelijk geen rekenschap gegeven van de verschillende problemen, die zich hier voordoen. En vandaar, dat hij zijn half-theologisch, half-philosophisch stelsel geeft, dat niets geheels is, maar een wondere mengelmoes bevat; dit stelsel, dat deels rationalistisch, deels empiristisch, deels realistisch, deels idealistisch is, terwijl een der op de voorgrond tredende kenmerken is zijn phenomenalisme", p. 44.

In de derde plaats meen ik, dat Dr. Steen gelijk heeft, als hij van oordeel is, dat Dr. V. op zijn standpunt geen plaats heeft voor de "algemeene genade". Ik heb dit vroeger reeds opgemerkt. Maar ik ben het niet met Dr. Steen eens, wanneer hij dit in Dr. V. veroordeelt. Ook ontbreekt in het boek van Dr. Steen alle bewijs vóór zijn eigen beschouwing op dit punt en tegen die van Dr. V.

In de vierde plaats geloof ik nog niet, dat het "onder ons volkomen op grond van de belijdenis vaststaat wat onder *persoon* verstaan moet worden". p. 125. Zelfs het jongste debat over deze kwestie in Nederland bewijst wel het tegendeel. Dr. Waterink vereenzelvigt persoon en geest, Dr. Vollenhoven en Dr. Dooyeweerd meenen, dat persoon en hart hetzelfde aanduiden, bij Dr. Kuyper is het "ik" een mysterie, Dr. Steen wil onder het "ik" het beeld Gods verstaan (Iets dat ik in geen geval zou willen onderschrijven en dat ons m.i. wel ver van 't spoor der Gereformeerde waarheid zou voeren) en bij Bavinck kan men eigenlijk niet wijs worden, wat hij onder persoon verstaat. De belijdenis geeft geen definitie.

Wie op de hoogte wil blijven van den strijd in Nederland, schaffe zich ook het boek van Dr. Steen aan.

H.H.

Knowledge Of Mysteries

This is one of the many marvellous benefits which Scripture says has been bestowed upon the people of God. One which perhaps we do not always properly appreciate, one to which we perhaps let ourselves become accustomed, but one which to Paul was of such outstanding significance that we should never cease to give thanks for this benefit.

If asked why some believe and are saved but others not; why some have the knowledge of God and eternal life but others not, Scripture answers that unto some "it is given to know the mysteries of the kingdom of God" but that the Father "has hid these things from the wise and prudent". Indeed Paul says that "if our gospel be hid to them that are lost" but concerning the elect he declares that God "hath made known unto us the mystery of His will". It is this knowledge of mysteries which distinguishes us from the world round about us. It is God who gives unto some to know the mysteries of His revelation, while in equal sovereignty He hides it from others.

What then are these mysteries?

We are surrounded with mysteries, if by a mystery we mean something which defies our understanding. Then a blade of grass, a tree leaf, a snow-flake is something so mysterious that all the world cannot explain it. The birth of a baby is a mystery. The sun, moon and stars, the planets, their movement and behaviour, the seasons and their unfailing regularity, the rain and the snow, it is all an immense mystery. The mysteries of which we have knowledge however are spiritual, and pertain not merely or chiefly to this life but to the life to come. Spiritual mysteries of spiritual things.

Then we are to understand that centrally there is but one mystery. Scripture indeed speaks of mysteries in the plural, but they all stand related to that one mystery as the sun's rays stand related to the sun itself. That one mystery is called in Rev. 10:7 "the mystery of God". Again that mystery is called the mystery of the Gospel". The content of this mystery is the plan of redemption, not only of the church but of the whole of God's works, as it lies realised in Christ Jesus. This is one mystery to which all other mysteries are most closely related, the one to which the whole Old Testament looked forward, into which the angels were anxious to peer, of which all the New Testament speaks and which finally in Rev. 10:7 is said to be finished. But this one mystery stands before us in Scripture as many mysteries, wherefore also Paul in I Cor. 4:2 can speak of "the mysteries of God". In I Tim. 3:16 the Incarnation, God manifest in the flesh takes the first place in the category of the "mystery of godliness". And no doubt it is scriptural to say that the birth of the Lord was the mystery of all mysteries, in the light of which we can also explain

the exaltant singing of the angels on the night of the Saviour's birth and the wonderful prophecies of Elizabeth, Zacharias and Simeon. In Eph. 1:9-10 this mystery is further declared to be God's purpose in the fulness of times to gather all things together under one Head in Christ. A further mystery is that the Gentiles should be heirs with the saints and have a place in the Body of Christ (Eph. 3:1-6). The doctrine of the Cross is that mystery in Corinthians (I Cor. 1-3). In Romans (16:25) the mystery is that the natural Jews were cut off in order to make room for the Gentiles. In Rev. 10:7 the mystery is said to be finished, which hath reference to the fact that what was announced in Eph. 1:9-10 is finally fully realised and the plan of redemption has been fully completed.

But why now are they called mysteries?

They are not called with this name to denote the fact that they are hidden things. Just the opposite is true. Paul speaks repeatedly of the mysteries "now made manifest to the saints" and declared to us all.

They are called mysteries for vorious reasons.

First of all to impress upon us that it required the revelation of God to bring us the knowledge of them. Without the revelation of the Gospel we should never have known anything of these things. They are mysteries because they lie far beyond the grasp of the natural mind, however keen that mind may be. No man could have conceived of these things. They are mysteries because they cannot even be believed by the natural mind. Present to the natural man these truths and he would not and could not even will to believe them. They are mysteries because they are foolishness to man. (Yes, the entire Gospel with all its contents is mystery to the natural man because it is hid from him. Eyes he has but sees not, ears has he but he hears not. That now, which lies far beyond the grasp of the natural man was brought unto us through the divine revelation and through it alone. God declared, God revealed, God manifested to His saints the mystery of His will. God's revelation brought these things within the grasp of our regenarate minds. And they are hidden no more but revealed.

Secondly, however, they are called mysteries because in the course of history the various phases were gradually revealed. God did reveal all in the very beginning, but in nucleus. There would be development. From the beginning it was announced that there was more to which they were to look forward. There were heights and depths of which the keen sighted prophets could gain but a faint glimpse. There were glories that now were not yet made known. In Col. and Eph. Paul speaks of the mystery which was hid from the ages and generations. But now the point of time had come that God would disclose all that constituted His divine plan of redemption. The mystery of godliness God manifest in the flesh. The Gentiles fellow-heirs with the saints. Salvation and redemption through the blood of the cross. Heaven and earth united, Gentiles and Jews and all believers joined together under one Head. All creation groaning for the coming of the glory of the sons of God.

But they are called mysteries finally, because even now we do not comprehend the fulness of the divine plan regarding salvation and redemption. We can know now only in part. We now see through a glass in a riddle, for the wisdom of God confounds us. But sometime the mystery will be finished. When Christ shall be all and in all, Head of all things, given to the Church, God over all. Mysteries of eternal realities then fully enjoyed.

Heathendom has also its mysteries. Ancient Egyptian mythology has its Isis and Serapis and the familiarity with them promised the votaries an initiation into secrets which others did not know. Especially the Romans and the Greeks dealt freely with mysteries. They had their gods and with their gods came the mystic orders and cults. The candidate swore allegiance to the god, became a member of the cult, partook in the wierd orgies and was initiated into mysteries. False prophets and fake priests led the herds into fantastic lies under the guise of being mysteries. Many of today's Isms pride themselves on being able to induct their adherents into secrets hid from the rest. Mormonism, with its oaths and secrets of mysticism, quotes to its followers at first "I have many things to say to you but ye cannot bear them now" and then the convert is led on until finally he is familiar with the profound mysteries first revealed to Joseph Smith on the gold plates. The Lodge also takes its advocates from one degree to the next under the boast of leading him into the depths of divine truth. Of the candidate who seeks Lodge admission, Mackey (an authority on the Lodge) says: "on the threshold of Masonic life, in darkness, helplessness and ignorance. Having been wandering around amid the errors and covered with the pollutions of the outer profane world, he comes inquiringly to our doors, seeking the new birth and asking the withdrawal of the vail which conceals truth from his uninitiated sight" (Mackey's Ritualist p. 22, 23; Banner, Oct. 11, 1929). Certainly then the Lodge claims the capacity of leading its votaries into the knowledge of the mysteries.

All these mysteries however, are phases of the "mystery of iniquity" of which Paul speaks in II Thess. 2:7, which is the direct antithesis of the mystery of godliness of which we have gained knowledge. Induction into these secrets but leads the "convert" ever deeper into the caverns of eternal darkness finally to leave him hopelessly to grope for light.

The mysteries of which we have knowledge have their contents in the Scripture. Plainly revealed. And we receive knowledge of these mysteries, not through the intervention of mystic orders and cults, emblems and oaths, but through the Spirit and the Word of

God. God has disclosed the mystery of Grace in the Word. So clear that the most simple of the believers can grasp it, so plain that even the unbeliever must be convinced that it is the truth. God sent forth His Spirit to give to His people enlightened eyes of the understanding and a new heart and mind so that they should know the things of God.

This God has done in behalf of His elect.

They have the unction of the Spirit and know all. They are all taught of God as the truth is in Christ Jesus. And through the Spirit the mysteries of the Kingdom of God are disclosed to the spiritual eyes.

Knowing these mysteries however brings also the mystery of the new and regenerate life. It brings hope and comfort. It genders humility, gratitude and adoration. It transforms us.

And when the mystery of this world's history is finished the mysteries which we now know in principle shall be known in perfection and the result shall be the eternal praise of the triune God. M. G.

ATTENTION! ! !

The 15th ANNUAL FIELD-DAY will be held July 5 at BROWN'S GROVE, one half mile north of Jamestown. LET US ALL BE THERE to spend a day of mutual fellowship. The Committee has tried to have special numbers on the Program. Also our Canteen will be well supplied.

For Kalamazoo Folks! Come direct over Allegan, Burnips into Jamestown. Holland, Take the Zeeland-Byron Center Rd. Grand Haven Folks, take M 50, turn on Borculo Rd., to Zeeland then to Jamestown.

Grand Rapids Folks, Take M 21 to Hudsonville, turn left 2½ miles going south, then ½ mile east to the Grove. Follow the RED ARROWS.

Portland: take M 16 into M 21 to Hudsonville, there turn left to Jamestown.

Loudspeakers will be installed.

Plenty of Games for the Children. This is an ideal place for children. The Committee.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere den 22ste Mei een onzer leden,

MRS. P. KRAGT

door den dood uit ons midden weg te nemen. Zij mocht den gezegenden ouderdom bereiken van ruim 80 jaren. De Heere nam haar tot Zich in het Vaderhuis met zijne vele woningen. Dat de God aller genade de bedroefde man en kinderen moge troosten met Zijne ondersteunende genade en mogen wij als vereeniging ijverig zijn in het onderzoeken van Gods Woord en getrouw in het werk van Zijn koninkrijk.

In naam van de Vrouwen Vereeniging der
Prot. Geref. gemeente te Orange City
Mrs. R. J. Extra, Pres.
Mrs. M. De Jager, Sec.

Het Pad Des Rechtvaardigen

Het is toch meer dan vreeselijk om op het pad der goddeloozen te wandelen. Overal in Gods Woord wordt het vreeselijke van dat pad ons geschilderd.

Het is een pad waarop enkel duisternis is; het pad zelf is donkerheid, de donkerheid der zonde en des doods. Op dat pad wordt men al meer en meer geoefend ten strijde tegen den God des hemels en Zijn Christus. Op dat pad krijgt men een hekel aan de wijsheid Gods. En dat is vreeselijk, want de wijsheid zegt: Allen die Mij haten hebben den dood lief. En kunt ge U nu iets vreeselijker indenken, dan den dood te beminnen? Hoe vreeselijk onnatuurlijk.

De Heilige Geest waarschuwt dan ook al Gods volk om van dien weg der goddeloozen af te blijven. In Spreuken 4 zegt Gods Heilige Geest: Verwerp dien (weg); ga er niet door; wijk er van; en ga voorbij!

Hoe geheel anders is het met den weg der rechtvaardigen.

Die weg is schoon en liefelijk. Op dien weg wandelen al Gods kinderen en zij worden begeleid door de heirscharen van hemelsche heirlegers der Engelen Gods. Ook al zien we hen niet.

En op dien weg schijnt een schitterend Licht. Neen sterker nog, dat pad des rechtvaardigen *is* een licht. Is een helder, schijnend licht. En van oogenblik tot oogenblik wordt het al lichter; het schijnt steeds helderder. En het einde van dien weg is de vollen dag van Gods eeuwig welbehagen.

Luistert eens naar het getuigenis van Salomo: "Maar het pad des rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den vollen dag toe."

En het vreeselijke van het pad der goddeloozen volgt die beschrijving, als hij verder zegt: "De weg der goddeloozen is als donkerheid; zij weten niet waarover zij struikelen zullen." Is 't niet ontzettend?

Het pad des rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht — wat beteekent dat?

We gevoelen direkt, dat we het hier te doen hebben met beeldspraak. Beide verzen die we aanhaalden zitten vol van beeldspraak. Het pad en de weg, evenzoo de donkerheid en het schijnende licht, ook de vollen dag en het struikelen — het is alles beeldspraak.

Wat is de sprake van een pad en een weg?

Het antwoord kan niet moeilijk zijn, want dagelijks hebben we het te doen met paden en wegen.

Er zit allereerst dit in, dat de mensch een reiziger is. Wij zijn allen op reis. Zoo worden we geboren en zoo leven we. We worden klein geboren, doch we groeien en ontwassen aanstonds de kinderschoenen. We groeien op en worden man; we gaan voort en sterven als grijsaards. We zijn allen reizigers.

Tweedens zit er ook richting in een pad. Een pad en weg wijzen ergens heen. Daarom zijn er dan ook wegwijzers bij alle paden die het land doorkruizen. Op weg zijnde interesseeren we ons altijd aangaande de richting van het pad waarop wij ons bevinden. Zoo is het ook met het menschen-leven. Ge kunt spreken van het levenspad der menschen, wie ze ook zijn, want dat pad wordt altijd gekenmerkt door de richting die het neemt. Elk menschenkind reist in zekere richting.

Derdens is er ook een einde aan elk pad. Elke weg roept om een bestemming en heeft dan ook daadwerkelijk zijne bestemming. En ook dat is onverbiddelijk van toepassing op elk menschenleven. De mensch gaat straks naar zijn eeuwig huis; en de rouwklagers zullen door de straten rondgaan. Ge gaat allen ergens heen.

Zoo zijn ook het gebruik van de termen licht en donkerheid beeldspraak in den tekst.

Ons nu niet ophoudende met de natuurlijke en redelijke beteekenis van licht, mogen we zeggen, dat licht een deugd Gods is. God is een licht en er is gansch geen duisternis in Hem. En het is het inbegrip van al het deugdenbeeld Gods. Licht is deugd: leven, liefelijkheid, goedheid, genade, barmhartigheid, heiligheid, rechtvaardigheid, enz.

Zoo is ook duidelijk, dat duisternis en donkerheid beeldspraak zijn voor de ontstentenis van alle deugd. Het is het bestaan in vuilheid en ongerechtigheid; het woelen in kwaadheid en alle boosheid.

Dit alles voor de aandacht houdende zal het duidelijk zijn wat het pad des rechtvaardigen is.

Het is allereerst het leven des rechtvaardigen. Want zijn pad is zijn leven. En dan het leven uit het oogpunt van zijn hart. Want uit het hart zijn de uitgangen des levens. Dat pad is zijn hart met al zijn uitgangen van gedachten, woorden en werken. Immers het pad verkondigde ons, dat hij reiziger is, dat hij in een bepaalde richting zich voortbeweegt en dat hij zich spoedt naar een zeker einde.

Nu schrijft salomo over het pad des *rechtvaardigen.* En zooals het meestal het geval is in de Spreuken van Salomo, zoo ook hier, is de rechtvaardigheid die bedoeld wordt niet de wettelijke verhouding waarin al Gods volk staan tot God in Christus, doch heeft hij op het oog het leven van Gods volk. En dat leven is een leven der rechtvaardigheid. Daardoor wordt dat leven gekenmerkt. Hij is rechtvaardig in 't diepste hart.

Dat beteekent, dat hij in al zijn willen en begeeren; in al zijn gedachten en overleggingen beheerscht wordt door het beginsel van de vreeze Gods. Rechtvaardig te zijn beteekent, dat men in al zijn willen en begeeren Gods wil behoogt, opdat men ten allen tijde den Heer welbehaaglijk zij.

Daarom is dan ook het pad des rechtvaardigen gelijk een schijnend licht. Het leven des rechtvaardigen is een deugd-leven. Dat leven wordt gekenmerkt door het licht van Gods Woord. Dat beginsel komt voor in het verband onder verschillende termen. Dat leven van den rechtvaardige is overeenkomstig de tucht, naar verstand, de Wet Gods, goede leer, Mijne woorden, geboden Gods, de wijsheid, redenen Mijns monds, rechte sporen, ze zijn een medicijn en het recht Gods. Deze zijn vele variaties die allen er nadruk op leggen, dat het leven des rechtvaardigen gelijk is aan een schijnend licht.

Daartegenover staat de weg des goddeloozen.

En die weg is als de donkerheid.

En dat is meer dan vreeselijk.

Want dat houdt in, dat het gansche leven van die arme menschen gekenmerkt wordt door vuilheid, ongerechtigheid en alle boosheid. Al naar gelang zulk een mensch zijn plaats inneemt in het organisme der menschheid openbaart hij vanuit zijn hart, door zijn gedachten, woorden en werken, dat hij God haat en de zonde bemint. Bedrog en onrecht spreekt zijn mond; en 't hart laat na den waren grond van 't weldoen op te merken. Alle zijne gedachten zijn, dat er geen God is. Hoort hij toch van dien God en betuigt God Zichzelf in zijn diepe hart, dan stelt hij zich tegen Hem tekeer. Hij spreekt tegen. Zijn leven wordt gekenmerkt door donkerheid, dat wil zeggen, dat hij van uit de hel geregeerd wordt. Jacobus spreekt ervan als hij leert hoe de tong van den goddelooze ontstoken is van de hel. Vreeselijk, donker-triestig leven der goddeloosheid.

Ook openbaart Gods Woord ons door de mond van Salomo hoe het karakter is van die beide wegen.

Hij zegt van het pad des rechtvaardigen, dat het voorgaat en lichtende is tot den vollen dag toe.

Hier willen we er even nadruk op leggen, wat het beteekent, dat het lichtende pad *voortgaat;* en voortgaat te *schijnen.*

Dat wil zeggen, dat er invloed uitgaat van het leven des rechtvaardigen. Gods Woord, hetwelk in hem zwanger wierd door wedergeboorte en bekeering, draagt een vrucht. Het is de vrucht der heiligmaking. Gods Woord, wanneer door Gods Geest toegepast, is een zaad, dat uitbot en vrucht draagt.

Hij gaat voort en schijnt.

Als een kind des lichts beschijnt hij allen met wien hij in aanraking komt. Allereerst schijnt hij voor zichzelf. Hij leert zichzelf meer en meer kennen als een zondaar die door God bemind werd in Christus van voor de grondlegging der wereld. Hij ziet dankbaar in zich de werken Gods die God in hem werkt. Bovendien schijnt hij ook tot eer van Gods naam in het oog van zijn medemensch. Hij is als een stad boven op een berg liggende. Hij gaat voort en schijnt voort temidden van een krom en verdraaid geslacht. Doch hij schijnt ook in de kerk van Christus en is als een toon-

beeld van Gods genade. Door hem en door zijn lichtleven dat hij mag leven wordt God om hem gedankt, geloofd en geprezen. En dat is heerlijk. Doch boven dit alles gaat hij voort in de heiligmaking en schijnt voor het oog van God in den hemel. Dat is het hoogste doel van al zijn lichtleven. Gods Woord is een licht op zijn pad en in zijn ziel en dat licht verandert bij den voortduur zijn leven. Negatief doet het hem een afkeer hebben van de zonde en alle kwade paan; en positief doet het hem al meer God kennen en Christus dien Hij gezonden heeft. En door die Godskennis doet het hem meer en meer wandelen op de paden des rechts en der gerechtigheid. Dat Woord geneest al zijn kwalen en is een medicijn voor zijn geheele hart.

Hoe geheel anders is de karakteriseering van het donkere pad des goddeloozen!

Naar de Engelsche vertaling staat er, "zij weten niet waarover zij struikelen".

Door Gods genade weten wij het wel.

Zij struikelen over de rede Gods. Het maakt geen verschil hoe die rede Gods hen vinde of ook hoe die rede Gods hen verkondigd wordt. Waar dan ook de woorden Gods gehoord worden, hetzij in de natuur of in 't diepe hart door de conscientie, onder het opgaan naar Gods altaren of door de gesprekken die zij hebben met Gods volk, door de verlichting van Gods Geest (Hebr. 6) of het voorbeeld van Gods Eigen Zoon op aarde — overal struikelen zij over dat Woord.

En dat is verschrikkelijk. Ik kan het niet uitspreken.

Terwijl wij, door Gods liefelijke genade, doorlouterd worden door de rede Gods, stooten zij zich aan den steen des aanstoots en beseffen het toch niet. Dat is een bang leven.

Want zij vergaderen zich schatten des toorns.

Er staat van ons in den tekst, dat wij voort mogen gaan en schijnen tot den vollen dag toe. Dit voor den aandacht houdende en puttende uit het Woord Gods op andere plaatsen mogen we zeggen, dat de goddeloozen in donkerheid op hun triestig pad wandelen en gedurig voortgaan met struikelen tot den eeuwigen val toe. Hoort gij in den geest niet het verschrikkelijk kermen en klagen en weenen en tandenknarsen?

O God, wees mij zondaar genadig! Dat rijst als 't ware spontaan op in mijn ziel, want we zijn niet beter van nature.

Tot den vollen dag toe gaat gij voort, mijn broeder, om te lichten en te schijnen. De glans van Uw Christelijk leven wordt al helderder door den wandel der heiligmaking totdat ge aankomt daar waar de Zonne der gerechtigheid schittert in goudgeele glansen van eeuwige Goddelijke liefde!

O aanbiddelijk Opperwezen! Wat zullen we U vergelden voor zoo groote liefde!

G.V.

Our Classical Meeting

There is a set time for everything, also for our broader gatherings. They are necessary for the well-being of our churches. We were reminded of our Classical meeting when the delegates of Redlands, Calif. honoured us with a visit the week before our meeting was to be held. We used to consider Iowa to be a long distance from Grand Rapids, now however, it is only a little ways. Our visitors from the *far* West traveled by machine for about five days, while we are able, railroad connections permitting, to reach Jerusalem the same day of our departure.

The latest development in railroading brings us to Chicago in exactly four hours. The Burlington Railroad put two new trains in service, running between Denver and Chicago, and anyone who intends to make that trip can depend upon fast, comfortable service on America's most distinctive trains and that without extra cost. The only thing required is that reservations are made some days before the day of departure, because these trains are in great demand. Even so much so, that around the national holidays it is impossible to make reservations from the Chicago Terminal travelling West, unless the destination is beyond Omaha, Nebraska. It is besides the point to describe this new invention. Let me only say this, that speed and comfort, as well as beauty are outstanding features. Imagine a train running at one hunderd miles an hour or more (and being able to make 116) Miles per hour) and you have the fastest in railroad service, for such is the case with the Denver Zephyrs of the Burlington Road. But the best way is to try and be convinced.

I was almost tempted to write an article on latest inventions, which, by the way, is not my purpose. It only shows how we reached Grand Rapids, the place of our Classical Meeting.

In writing about our Classical Meeting it will not be possible to give a detailed account of the work performed. Let me say this first of all, that in my estimation, much work must be done always in a short space of time. We have pointed out before, that as we increase in number the work also becomes more abundant. Moreover, there is a tendency to rush some of the things, especially when until the next day, late afternoon, we meet. It is also contrary to our Church Order to meet only twice a year. We realize that for financial reasons or as we say, on account of the depression our meetings had to be reduced to twice a year, but we are convinced of the return to normalcy and that means we should have at least three meetings per year. Or are we perhaps ready now to have Classis East and Classis West? I reserve my opinion on the question because much is involved if we take a step. Nevertheless, if it is necessary (as it is) to meet more than twice a year, and if this proves to be financially

impossible, there is no alternative. I think the latter, having two Classis might be the solution to our problem and will be beneficial to our churches. Here also we touch upon a subject that will furnish sufficient material for another article.

How was the meeting itself? That question is often asked after returning home. If this meeting is to be compared with some of the other Classical gatherings, then, to my mind, most of the former meetings were more pleasant than our last one. It is perhaps hard to explain, nevertheless a fact it is that there is so much difference between one meeting and another. And of course, it is pretty hard to produce objective facts. My subjective feelings may be too subjective. As a rule, however, any meeting lasting longer than one day is more than anyone enjoys. This may not be the main reason, but it is one of them. Another reason is, that often the material on the table is of such a nature that it does not arrest our attention wholeheartedly. Or, did we perhaps come unprepared? Every consistory receives *some* of the Classical matters and they are discussed (should be at least) on our meetings. But often we receive the impression that such material was laid aside, judging by the silence of some of the delegates. In such cases the delegates depend largely upon the discussion on the floor of the Classis. I think we should come prepared as much as possible so that we can intelligently follow the discussion and be ready when placed before the question. Another requisite for a 'good' meeting is the conduct of the delegates themselves. Every item under discussion should be as objective as possible and in close connection with it also brief. We do not mean hereby that anyone becomes impersonal for it lies in the nature of the case that in taking position in any given matter our opinions are *our* opinions. But we mean that while debating we should confine ourselves to facts and not mix them with impressions. Furthermore, too often we have debate upon debate. One speaker is finished and the next one takes his opinion to task. In that way debates turn into long drawn-out affairs and before we are aware of it lead us away from the issue under discussion. Perhaps more could me mentioned in this respect that does not help the success (?) or successful meeting. And again, I think another article could be written on this subject. O yes, of course, the greater part of the success (?) of a meeting depends upon the man in the chair.

This brings me back to the beginning of our last meeting. Rev. Petter, the president of the January meeting opened with prayer after we sung Psalm 119:17 and the reading of Psalm 98. The credentials were presented, whereupon the delegates who were to Classis for the first time, signed the Formula of Subscription. The pastors of Hope and Grand Haven (De Wolf and Schipper) met with us for the first time. Alphabetically Rev. Schipper was to be the chairman but upon his request was excused of that duty being present at Classis for the first time. Next in line was Rev. H. Veldman, who led us those two days. Also for him it was a new experience and in my opinion he acquitted himself well of the task. Yes, first we thought he was going to rule us with an iron hand, but he soon knew how to be lenient and strict at times,whenever necessary. Difficult it is sometimes to strike the happy medium. Our meetings are not strictly business meetings, I hope they never will be, so there must of necessity be some leniency or they will become stale and a burden to attend them.

The routine work followed consisting in the reading of the minutes of the previous Classis meeting and their adoption to be officially entered into the minute book. This was followed by the reports of the various committees. To mention a few, one of the most important was the one concerning our financial problems. Those who live along with our churches may know that with a single exception (or are there a few more?) every congregation is in arrears in re classical assessments. A plan (five year plan) was recommended and adopted in 1934. Every consistory was to pay its yearly obligations plus 20 per cent of the debts made, so that by 1939 those were to be paid in full. Instead, the debts increased and again a committee was appointed to serve Classis with advise. The work presented showed an earnest attempt to settle the question once and for all. The congregations were to be divided (according to the number of families) into four groups and rated (as to Classical assessments) ¼, ½, ¾ and the full amount. A lively debate followed and not so much the 'money' question, but the underlying principles became the target of attack. The issue was, can we place a heavier burden upon the larger congregations? If, as is done, each congregation is assessed per family, do we Classis or Consistories have the right to determine an unequal taxation by the simple method of a majority vote? While standing upon the basis of equal representation must the burden be carried equally or can we impose a heavier burden on some of the congregations? We must understand that it is not a question whether we can ask a consistory to consider such a proposition, but, can one consistory rule over another by majority vote? Once more, I realize that the brethren who made the report tried to find a way out of our financial ever-mounting debt problem, but Classis refused to accept it as its own because Reformed principles prohibited it. Even if it had been adopted, it would not have made much difference practically or would it have worked any different than our present system, as far as result is concerned. As long as no effort is made by the local consistories and congregations to take the initiative to live up to our obligations, no system, however good it may sound, will help us. There lies the only possible solution and any other proposal will end in Moratorium

upon Moratorium that will pave the way for a morbid situation. We have heard the argument that the budgets of the smaller congregations are so much higher. This seems to be the case indeed. But can there be also a reason why one (larger) congregation has a smaller budget than another (smaller)?

Let me find at least one reason for this difference. When a congregation erects or buys her buildings how much is paid down on the investment? How much (on the average) did the congregation pay per family? Let us suppose that a congregation after ten years paid three-fourths of the investment so that only one-fourth remains and the other paid one-fourth so that about three-fourths is still to be paid and dividing this difference over the number of families does it not stand to reason that the one who paid the most must have a lower budget, that after all is not lower if the sum paid were to be considered a weekly offering? No matter which way we approach this subject, if all the facts are taken in consideration, I for one am not so sure which budget is higher. Then, there is the question of what we mean by a higher budget. As we all know, our needy churches bring their budget before classis each year, by way of the committee appointed for this purpose. I know that some of them look frightfully high. But again, is it true that all these budgets do actually come in? It is not a question what a congregation *must* bring up, but what it *does* bring up. For example, a congregation at the end of the year has paid its minister his salary except $300.00. It paid some of the assessments (those under the jurisdiction of the classical treasurer) but left the others unpaid, how much lower is such a frightful looking budget in the face of these facts?

Besides, are there not other things to be considered in the same connection? In some of our congregations the members send their children to the Christian school or College, and that with a few exceptions. In other congregations it is the reverse that the exceptions are when they do so. In the former case some have them in the grammar and High School both, yes, even in all three institutions. If we would take also these things in consideration would it not make those budgets look frightfully high? Whether or not we agree upon all these facts given, the question must be settled by us. I think the main reason or cause for this problem is to be explained from the fact that our 'Kerkelijk bewustzijn' must also be filled with love for our 'Kerkelijk Verband'. We all will agree that the local congregation comes first, but not at the expense of the tie that binds us together as Churches.

Well, the report was rejected and the debt problem remains. And again sufficient material is left to write an article about it.

Another important report was the one about 'hand-opening'. The Rev. Ophoff brought us an elaborate piece of work, too intricate to be presented here in a few words or sentences. In opinion *such* reports dealing with matters that effect all our churches should be sent to our consistories. First of all, how can a consistory live according to our rules if they are not presented to them? Secondly, is it not necessary for the delegates to be acquainted with the material before going to Classis? No one is able to take down such reports unless he is a proficient shorthand writer. In this way no delegate returning to his consistory can report such matters adequately. Furthermore, what good will such a well worked out report do when filed away in the archive of Classis, except for future generations when they happen to face the same problems? I know it takes time to draw up a report and more time is needed to make copies, but after the report is once drafted copies can easily be made by others at a minimum.

The report of Curatorium showed that things on School are getting along as good as can be expected. A word of thanks for both instructors is surely in order. With the work for their congregations and our paper they also have or make time to prepare men for the ministry. The world would say 'quite an achievement', especially in our day of 'sitdowns'. One often wonders whether so many people can be tired so soon after being out of work for a number of years? At any rate our men did not go on a 'sitdown' nor on any other strike. We ministers, who have only a flock (often a small one at that) to labor for, cannot complain and have a fine example in them when the question of work should become a "problem" to us.

As usual, our Treasurer's report showed that all bills were met and a little money is on hand.

Our Mission Committee reported about the activities of our Missionary, Rev. Kok. As we know Rev. Kok accepted the call extended to him and started his work a few months before our Classical meeting. According to the report and also his personal talk, his work is of the most difficult kind. He has been working around Chicago, the great Western Metropolis, meeting friend and foe, more of the latter than of the former. His work in that territory was extended another three months. Rev. Kok needs our support whenever he asks for it. May the Lord be with him and bless him. The same report contained a few requests for subsidy, something that is usually done on our January Classis. Classis decided in harmony with the needs of the congregation.

Classis also had before her a few cases of censure and protests. A few words about them in general. First of all, anyone coming to Classis with grievances is given all kinds of opportunities, practically equal to the rights of the delegates. Of course, only in cases that are rightfully before the meeting. I have often wondered, if people were as willing to appear before their consistories and conducted themselves accordingly, whether many a so-called case could not have been

settled. And also this. Some seem to have the idea that coming to Classis calls also for the presence of their 'friends', sometimes those friends who do not belong to any of our churches. And while the discussion is on these 'friends' appear in the capacity of an advisory committee. All good and well, yet Classis does convene for that purpose nor can it be used for a somewhat Roman holiday. Neither is a Classical meeting an open forum where *all* kinds of matters can be brought or said, nor is it necessary to play the part of a martyr. This will not change a well-balanced meeting, determined to deal with facts *and facts alone.*

Classis also decided to have one Treasurer for what is now divided in three branches, and that at a small remuneration. Classis also decided to bring to the attention of our consistories the following proposition. All money paid for the Classical assessments shall be handled in such a way that all the 'Kassen' will be balanced. If there is a shortage in the one it will be supplied by the other 'Kas'. If it meets with the approval of the consistories (who should bring this matter to the attention of their congregations) this decision will take effect Jan. 1, 1938.

Classis also sent a letter of sympathy to Rev. Cammenga, who at present is at the Bethesda Sanatorium. May the Lord bless him in his affliction and if it be His will make him to return to his congregation and family.

Quite a long time was spent to vote members for the various committees. Classis also handed out the customary Classical appointments and although we are not exactly opposed to them yet after being free for about a year and a half they seem to be (from that point of view numerous). But we do not complain.

We also had to deal with a question that brought us in close contact with the present day unionization of labor. Classis remained firm in its stand. It reminded us of James 5:1-6, but for us as people of God above all James 5:7. May the Lord give our men that determination to live by faith as the righteous should, knowing that in keeping His commandments there is a great reward and peace.

I have not dwelt upon all that was transacted and did not deem it necessary because some of the things are rather hard to fit in with the rest of my article. Rev. Vos thanked the ladies of the Fuller Ave., Church, who served us so well and as we are used to.

The minutes were read and with a few changes accepted. In regard to the minutes, why not read them at the end of each day, that is in case we have a two day meeting? It will be easier for making corrections and the end will not seem so far away when only half of them have to be read.

And now may the Lord bring us together again at the appointed time.

Until then. W. V.

Contribution

THE REV. D. ZWIER AND POINT ONE.

Editor, Standard Bearer.

Dear Sir and Brother:—

In *De Wachter,* organ of the Chr. Ref. Church in America, the issues of the 15th of June, 1937, there appears the 36th article of the Rev. D. Zwier under the heading: Goddelijke Souvereiniteit en Menschelijke Verantwoordelijkheid.

Said Reverend commences that article with the statement: "The air of our country is charged with Methodism; the wind of Arminianism blows on all sides, and the doctrine that Christ died for all men is accepted because of its human flattery".

Continuing, the Rev. Zwier declares that "from a certain side" "our churches' 'are charged as having in their confession made room for the error of Arminianism. This charge, so the Rev. declares, rests upon a perverse and distorted explanation of what the Synod of 1924 declared concerning the Three Points. Especially Point One is the object of attack, for according to these attackers this point teaches General Reconciliation. Brother Zwier says: "That is wrong; our attackers do not see the existing difference between Common Grace and Special Grace".

Reading further, we find that the very Rev. Zwier accuses said Synod of 1924 of being not clear in its declaration of Point One.

By accusing Synod he dares to inquire just what the Synod meant with that declaration. And he himself answers this inquiry by stating that the Synod of 1926 made very clear what the Synod of 1924 declared.

But we find shrewd Rev. Zwier refraining from making an attempt to exhibit this clearness; he is trying to smother his conscience by suggesting that said Point One was sufficiently discussed, pro and con. (We like to remark here that if the Rev. Zwier had said that Point One was discussed by *one* side, the Church's side only, he would not have been beside the truth).

In the next statement the Rev. Zwier says: We, the Synod of the Chr. Ref. Churches, accepted the doctrine of Common Grace as expressed and declared in the Three Points, which do not fall short of the doctrine that the grace of God is particular, the doctrine accepted by the Synod of 1618-19.

Let us look behind the so much colored screen of the Rev. Zwier which appears to us like an ugly smoke-screen of a fleeing warship. The Rev. Zwier said that the winds of Methodism and Arminianism blow throughout our country. So it is; and what is surer? But the Rev. Zwier refers to the Churches, not to the world. Does he by this horrid announcement accept that the lying spirits, the spirits of error as expressed

in Methodism and Arminianism found their way into the Christian Reformed Churches? So it seems, for June 17, the day of the writing of this article, finds the Synod of said churches engaged in judging in the matter of *brother pastors accusing a brother pastor of Modernism.* And what is Modernism but old Pelagianism, Arminianism, Humanism?

It is very plain that the Wezeman case gives the lie to the entire No. 36 article as well as to many articles written by the Rev. Zwier under that head.

Again, the Rev. Zwier says that a certain side accused our Synod and our churches of being Arminianistically inclined. The Rev. Zwier denies this; they are not Arminian. No? And yet, the Rev. Zwier admits that the Synod did not express itself as it ought. Here the Rev. Zwier agrees with "a certain side".

But we say that the Synods of 1924 and 1926 declared just exactly what they wished to say and what they wished the churches to believe. And what they wished to say and to believe is evident from about thirty Bible-texts, ten of which apply to Point One. Anyone reading these texts pertaining to Point One, Ps. 145:9, Matt. 5:44, 45, Acts 14:16,17, I Tim. 4:10, Rom. 2:4, Ez. 33:11 and 18:23, will notice that all these texts lay stress upon *all men,* good and evil, righteous and wicked men. And these texts, as they are quoted to sustain Point One, plainly show what the Synod meant by Point One, namely, that God is graciously inclined toward *all men and not to the elect only.* If the Rev. Zwier really believes that both these Synods of 1924 and 1926 settled down in the camp of Arminius and Pelagius, then it is time for him to come with us on "a certain side", where in reality he has always been and where many of his brethren pastors are. If the Rev. Zwier believes that neither of these Synods expressed itself in accord with the truth of Scripture, but that the Synod of 1924 was not clear in its declaration, as he says, then I dare say that he defends an indefensible proposition, showing himself unfit to judge those of that "certain side" and proving himself a mere flatterer of an erring ecclesiastical group of men.

Let me remark here, that the texts quoted above do not sustain the Synodical declaration that God is gracious toward all men and not only to the elect, as is the Arminian, Pelagian, Humanistic contention of Point One, defended by the Rev. Zwier and thrown overboard in the same article.

Rev. Zwier in explaining that in 1924 the Synod accepted Common Grace as a doctrine, but nevertheless also holds with the Synod of 1618-19 that the grace of God is particular, tries to make people believe that the Synod of 1618-19 also believed in the Three Points of Common Grace, while the fact is that this Synod condemned the very things the Christian Reformed Churches accepted in the declaration of 1924.

Where is honesty of doctrine? Where is honesty of purpose? Where is the honesty of the truth as it is in Christus Jesus? Departed from the Christian Reformed Churches; departed from their Synods; and departed from those ministers, who against better knowledge dare to defend these Arminian Three Points, accusing, condemning, murdering them who by the grace of God are enlightened as to their Arminian, Pelagian, Humanistic and Modernistic sentiment.

J. Hoekstra,
Chicago, Ill.

Divine Exaltation

It seems to me that it takes quite a bit of courage to go to a psychoanalyst to have your soul examined. First of all, because they ask you all manner of soul-searching questions. We naturally shrink from such an examination. One has to be very brazen and hard in order to be able to endure such thoroughgoing analysis. In the second place, we instinctively feel that these analysts are very apt to misjudge the mass of data which they might gather from us. Finally, the subject matter they go after is very rotten indeed. We like to hide this rot. No one likes to have all the corruptness of his heart bared for the eye of anyone.

Still, many people go to be psychoanalyzed. They seem to have overcome all these objections. Perhaps they reason that they themselves after all are providind the data to be examined. In other words, they reason that they will tell just as much as they please. And that is true. No soul can really be thoroughly examined by mere man.

If that is true with regard to an examination conducted by man, how will man find the courage to go to the Living God to be psycho-analyzed?

We can assure you that no natural man ever dares to do this.

Emphasis is placed on the scriptural dogma that no natural man *will* come to God. That he is unwilling to be psycho-analzed by God. He hates Him too much to be willing to come unto Him.

Equal emphasis is laid on the dogma that natural man is *unable* to come unto God. And that also is true. The dead cannot rise by their own volition.

But we may freely add also this, that natural man does never *dare* to come unto Him to be thoroughly examined. They that are called darkness do not come to the Light for fear that all their evil will be exposed. They hug all their rottenness in their bosom and hide and hide and hide. That is the life of the world. That's the reason they much rather go to the show than to the church of God. There in the church the Word of God shines upon them and reveals unto their intellect that they are corrupt sons and daughters of

Adam. And they spontaneously shrink from such examining light. Moreover, even if they do go to church and have a momentary look into the law of liberty, they go away immediately and have forgotten what manner of man they are.

They dare not approach the Almighty God who is Omniscient and Omnipresent and terrible in all His virtues. For they are corrupt and love it.

It will now be clear when we say that to go to the Living God with a prayer for a complete psycho-analysis is a tremendous prayer.

It is tremendous for He need not ask any soul-searching questions of you. He knows it all.

Tremendous, for He will surely see all your and my corruption.

Terrible, for He is the Holy and Righteous One.

Still, some men and women were found of all the ages that came unto the terrible God for a complete examination.

David was one of them. Listen to him: "Search me, o God, and know my heart: try me, and know my thoughts: and see if there be any wicked way in me, and lead me in the way everlasting".

Permit me to say right here that David never would have had the courage either if it had not been for the Spirit of God that dwelled in him. No natural man will ever do this, unless God brings him to it by His Spirit.

That prayer is tremendous. Search me, means literally: Dig into my heart, o God!

From the ethical point of view the heart in man is the very core of his being. It fathers all his desires and affections; his will and longing and yearning; his thoughts and meditations; and all his imaginations. It is that mysterious centre in you from which spring all the issues of your life. Deeper than the heart you cannot go in man. Hence, as your heart is, so you are.

Therefore it is so tremendous a prayer when you ask the Lord to search and to know that heart. For that heart harbors all our innate wickedness. The heart is deceitful above all things and desperately wicked; who can know it? laments the prophet! And to invite God to examine that heart is a tremendous prayer. For note that David does not ask simply for the Lord to know it all and then depart from him. That is not necessary at all. For God knows all the hearts and the secrets within. No, he asks the Lord to know and search him with the implied request to acquaint him, that is, David, with God's appraisal of all the corruption He may find. And such knowledge will prove to be terrible indeed.

It takes tremendous courage to pray thus.

Moreover, David says: Try me and know my thoughts. The heart is the workshop; the thoughts are the products that are produced there.

And the second member of this tremendous petition is a request that God throw all the issues of David's naturally corrupt heart in the crucible of His holy and all-knowing Eye in order to try them in the fire of His holiness. And to let him know the outcome.

This is terrible, for then we become acquainted with all our corruption, such as our miserliness, our worldlimindedness, our pleasure-madness, our selfishness, our coldness and indifference to God and Godly things; our hatred and our malice; all the malignity of our heart and mind will be laid bare together with God's appraisal of them and it.

Yet, how needful to pray thus. For who in the whole wide world will be able to diagnose me and my heart and my thoughts except the God of all the heavens and of the earth. He knows all our hearts and the secrets within. And He alone can judge of them aright. For only He is the Holy One. Who can understand his errors? Hence, cleanse Thou me from secret faults!

Moreover it is a sanctifying prayer.

For the Psalmist says: If Thou, O Lord, would behold a way of wickedness in me: make me to see it. Arrest me on that way of wickedness. Note that David proceeds from the heart to the thoughts of the heart and from both to his way.

The way of man is the life of man from the heart.

And that way of man has direction in it and therefore leads to some goal, some end.

Now this is the scriptural teaching that the way of wickedness is directed towards sin and the devil so that properly its end is hell.

So David prays the Lord to behold his way from the heart and if the Lord diagnoses that he is walking on a way of sin to arrest him on that way come what may.

That is a very sanctifying prayer and hence may bring you no end of sorrow.

For the Lord might hear your prayer. Have you ever considered this?

Suppose you are a pleasure-mad Christian? Suppose that the besetting sin of your life is the love of pleasure. And suppose further that God arrests you on this way of pleasure on which your feet are travelling? If He does, you will suffer. For then you will have to deny yourself all the pleasures you love.

Suppose you are a miser, my brother. I mean a Christian miser, shameful term. I have in mind a regenerated and converted man whose besetting sin is miserliness. It is very difficult for him to give toward the church budget, the poor and needy and all causes that are manifestations of the coming Kingdom of God. And suppose you pray as David: Search me, o God and know my thoughts: and see if there be any wicked way in me! Then you must expect that

God will, through His Word and Spirit, reveal to you that you are a miser. And that will hurt.

Practically it means that through the Spirit of Christ and the wisdom of God's Word you will mortify the members of the body of your death. And again: that hurts.

Still, after all is said and done it is also sweet to forego sin and the devil.

It is wonderful to say "no" to the devil and to the world, and to your own sinful heart. It is good to sanctify yourselves.

There is no pleasure in wickedness. Wicked ways are very sorrowful ways. There is a bitter after-taste to the fruits of hell and the devil. He, that is, the devil, promises you roses, but when you assent to him he brings you only thorns and briars.

Pray then your sanctifying prayers to your God: Lord, if Thou see me walking on ways that lead to hell: hold me, arrest me; arrest me, even though it will hurt my inborn pride of life; arrest me, lest I insult Thy holiness and righteousness and become a shameful cause of the slandering of Thy glorious Name.

And this prayer is also glorious.

It ends thus: And lead me in the way everlasting!

The way everlasting! The way from of old! What glorious reality!

It is the way on which the saints of all the ages have trod. It is the way that is lighted with the light of God's everlasting love. Listen to Solomon's characterization of it: "The path of the just is as the shining light, that shineth more and more unto the perfect day."

It is the highway that leads to heaven. The angels of God accompany you on that way. The eye of God's love beams upon you when you travel there.

It is the way from of old, that is, the way which God thought out from all eternity. It is the realization of His everlasting covenant that man should be to the praise of His glory. He delighted in that way from everlasting.

Moreover, it is the Christ of God. That way is founded in the blood and tears, in the suffering and death of His beloved Son, so that the Covenant of God might stand, might be maintained, might be exalted. So that we hear that Son call Himself: I am the Way, the Truth and the Life.

Finally, it is the everlasting way, for it leads to life eternal with God in the heavens.

It is true that walking on that way will bring men much suffering, nay, moreover bonds and imprisonment. Never fear: the end of the way is life eternal in perfection.

If you walk on that way everlasting you will shout in the teeth of devils and ungodly men. Even if I go through the valley of the shadow of death, I will fear no evil: Thy rod and Thy staff they comfort me!

Pray then this tremendous prayer.

Do not hesitate to pour out your hearts before His Omniscient and Omnipresent Eye. And say: Search me, o God, and know my heart. I do not know it myself, for by nature it is deceitful more than anything. I cannot know it. But know Thou it. And know it so that Thou let me know Thy appraisal of it. Let me also know all the sores and bruises and putrifying sores of the which Isaiah speaks. So that I may come for the cure and balm to my Christ of God. Know my thoughts and imaginations, o God. Throw them into the crucible of Thy holiness so that I may know them. Teach me to kill, to mortify all the members of my old man of sin. And arrest me if these issues have led me to walk on a way that leads to hell.

And set my feet on that wondrous way that leads to Thy heart. Cause me to walk in Christ, Who is the Way to the Father.

For I yearn to see Thy glorious Face!

G. V.

Our Offerings

A brother — member of one of our churches — sent me a writing from his pen in which he rises to the defence of the following three propositions:

1. The offering made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word are essentially alike.
2. The offering made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word are of equal importance.
3. Believers are in duty bound to give as the Lord has blessed them.

In defending the proposition under (1), the writer sets himself against the view to the effect that there is an essential difference between the offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word.

In his defence of proposition under (2), the writer is pitted against the view that of the two kinds of above-stated offerings, the one is of smaller importance than the other.

The writer's defence of the third proposition also partakes of the character of a polemic against the view, once expressed by me in the Standard Bearer, that the sum each member of a congregation pledges to pay when at the beginning of the fiscal year it approves the budget proposed by the consistory is equal to the number resulting from the division of the total sum by the number of members.

The brother's friendly polemic reads as follows:

"Here, brother Ophoff, you have erred from the tone of all your other arguments. I personally do not think that you meant what you wrote. . . ."

"You will readily agree that this, if put into practice, would be very inconsistant. The result would be that the rich would be offering a sum equal to that number resulting from the division of the total sum by the number of members and no more. As the poor could not contribute this sum, the result would be that there would be lacking to the congregation sufficient funds for the maintenance of the ministry. Besides, this method of giving is not in harmony with the whole idea of offerings as we find it in the scriptures, in the catechism, and in the Institutes of Calvin, and as set forth by me in writing.

"Now I fear that many of our congregations are ignorant respecting the scriptural principle of offering. What each member of the congregation should give is not a sum equal to the number resulting from the division of the total sum by the number of members. According to scripture, all we are and possess is the Lord's, and should be dedicated to Him by us.

I say in all sincerety that if all the consistories began teaching this beautiful truth and consistantly tried to lead the people of God's pasture into this blessed truth, many Protestant Reformed churches would not be compelled to ask for the large sums of money for which they are asking to support their Service.

"Now the simplest can see that if of each member no more is required than that he pay his full budget, there must needs be a shortage of funds. For each congregation has its poor — poor widows, farmers whose crops have failed, people without work and thus without an income — who cannot pay the full budget. How then can this equal-distribution method of giving be right? Is cannot. Therefore the teaching must be plainly set forth that those in the congregation that have more than others must assume a greater responsibility toward the expenses than those that have less. Now I know from experience and from historical facts that the common and ordinary Christian proportionally is the heaviest giver. And that those who have a great abundance part with what they have much harder. But still I believe that the consistory should consistantly teach that those who have more should assume a greater responsibility than those not having any or very little. Even tithing in the Old Testament never meant equality.

"A rich farmer having a thousand acres of land with heavy crops repeatedly must certainly be instructed to assume a greater responsibility toward the maintenance of the Ministry than the poor farmer that can barely make a living. But we know from scripture that it is hard for a rich man to part with his money. Nevertheless his duty should certainly be brought to his attention by the consistory. God is the ultimate judge. And all will receive exactly what they have sown, receive it in eternity. The reward of course is only grace.

"But the essence of the matter is not so much what each should give, as what is the true meaning and idea of offering. We as consistories and we as leaders must certainly teach the people of God what this true meaning and idea is. It is more essential that they be told this than that they be told that each contribute a sum equal to the sum contributed by the other. As soon as we name a figure, we are prone to lose the idea of offering. For in the offering God's child must be consistant and give as the Lord has prospered him. A believer whom the Lord has prospered, may not contribute a sum equal to the sum contributed by the poor widow who is being supported by the deacons. His common sense will tell him that the less the widow gives, the more he must give. The poor widow out of gratitude to the Lord brings her mite. She brings her all, her living. Consequently, the man with more goods must certainly return to the Lord as he has received from the Lord. And we as consistories must clearly set this forth to all the people of God intrusted to our keeping.

"Now the consistories that keep a record of what each family gives, find that one family contributes more than the other. It must needs be so, as each must give as the Lord has blessed him. And no matter how sincere a child of God he may be, if the Lord withholds from him this world's possessions, he cannot give.

Now if all cannot contribute the same amount, I cannot see how it can be maintained that each member should give a sum equal to the number resulting from the legal division of the total sum needed by the number of members. From the point of view of legal-ethical right, I cannot see how a consistory can rightfully go to a rich landowner of say a thousand acres with big crops to lead him into the truth respecting the blessedness of giving, when he is told that the budget for the year is a dollar or a dollar and a half per family. I fail to see how the consistory can, even now from the natural point of view, ask the rich — those having more of this world's goods than others — to give more than this dollar. Surely it must be conceded that spiritual life cannot flourish in a congregation that has adopted this method of giving. It must be plain that a congregation with this method of giving, eventually comes to grief. The rich give no more than what the budget per family calls for, not one cent more. And the poor cannot contribute this sum. The result is a shortage of funds, which shortage compels the congregation to apply to classis for support. And the fault lies with the method of giving.

How much better the method consisting in the

congregation as a whole assuming responsibility for the sum needed for the maintenance of the ministry and in each member contributing toward this sum as the Lord has blessed him. the consistory can then approach the well-to-do members of the congregation and show them their duty in respect to the maintenance of the ministry, can make plain to them that the rich are in duty bound to give more than the poor. This is scriptural. This method was followed in the Old Testament. It was followed by the apostles and by the early Christian church.

"I am sincerely afraid, brother Ophoff, of your teaching that there is a great and important difference between the offering for the maintenance of the ministry and of the offering for the poor; and of your teaching that what each family is in duty bound to contribute is that dollar or dollar and a half (the budget per family). These teachings will lead our congregations into all kinds of trouble.

"This communication is not sent to you for publication. Nor is it meant as a protest. It was sent you to help you see some of the implications involved. Certainly you stand in a precarious position as a leader. The younger ministers are all going to follow your leadership."

So far the brother.

I wrote the brother that I would shed more light upon these teachings of mine in the Standard Bearer. He was glad to hear this. The brother's publication was not meant by him for publication. I therefore publish it without his name. I publish this communication of the brother because through it runs a reasoning of which too many in our circles will say that it thoroughly sound, scriptural. Otherwise said, too many in our circles, I fear, reason as does the brother in this communication of his. The grounds for this fear of mine is that proposal that appeared on the last classis to the effect that the larger congregations assume responsibility for three-fourths of the classical expense and the fact that most of the delegates to classis were at first heartily in favor of this.

Now this reasoning in the above-cited communication is not sound. It is a faulty reasoning. To be sure, the propositions that every one must give as the Lord prospered him, and that the rich have a responsibility toward the poor, — these propositions are thoroughly scriptural. Yet the reasoning as a whole is faulty. There is a truth of vital importance that the brother has no eye for. I will reply to the above communication in a following article. I will make plain that the teaching to the effect that each member is in duty bound to contribute a sum equal to the number resulting from the division of the total sum by the number of members is a sound teaching. I will make this so plain that the brother will no longer say, "Brother Ophoff, you have erred" but "Brother Ophoff, I have erred."

G. M. O.

The Handopening

To the Classis of the Prot. Reformed churches, in session June 3, 1937, at Grand Rapids, Mich.

Esteemed Brethren:—

The undersigned was appointed by Classis to explain the usage known as "Handopening". He has done as instructed and herewith presents to you his findings.

The questions to be raised and answered are:

1. What was the "Handopening" originally?
2. What did it come to be in the churches of the "Afscheiding" of 1836; in the Chr. Ref. churches of the United States of America; in our Prot. Ref. Churches?
3. Can the usage be retained?

1. What was the "Handopening" originally? The "Handopening" is a usage that was first inaugurated in the Established Church (Hervormde Kerk) of the Netherlands by the government in the 17th century. Now it is not an easy matter to ascertain with exact precision just what the "Handopening" originally was. According to the late Prof. Heyns, the "Handopening" was originally an action consisting in the "Hervormde" churches, seeking and obtaining by order of the state permission of the government to call a minister of the gospel. In Heyns' Kybernatiek, p. 190 we come upon a statement that reads, "Het vragen van "Handopening" is een gebruik van onkerkrechtelijken oorsprong en een punt van staats inmenging bij de verkiezing van Dienaren des woords. Op vele plaatsen eischte de overheid, dat in geval van vacature men niet tot de beroeping van een leeraar zou overgaan dan na daartoe van haar vrijheid te hebben gevraagd en verkregen." Thus according to Heyns, the "Handopening" proper was the permission to call, granted by the government to a calling church.

However, as Prof. Heyns was often far from reliable in his statements, it is to be doubted whether this was originally the "Handopening". This doubt is sustained by a statement found in the "Gereformeerd Kerkrecht" of the late Prof. Bouwma, of Kampen. The statement reads, "De Historische beteekenis van het woord "Handopening" is deze, dat de kerken verzochten aan de overheid om het tractement van den beroepen leeraar te kennen. De kerken oordeelden, dat de overheid hiertoe verplicht was, omdat zij de kerkelijk goederen aan zich getrokken had. Nu kwam oudtijds de kerken wel met het verzoek op de Classis, die voor de betrokken kerken de zaak bij de overheid in order maakte."

This statement of Bouwma agrees perfectly with what we read in J. Jansen's "Verklaring van de Kerkenordening" respecting this matter. We read, "De Handopening werd door de Classis aan de overheid gevraagd, en had alleen betrekking op het tractement, waarbij dan door haar de verzekering gegeven werd dat er voor dit geld een dienaar beroepen zou worden. Hieruit volgt dat er bij de kerken, welke geen subsidie

voor het tractement van de overheid erlangen, van geen "Handopening" sprake kan zijn."

Thus, according to the testimony of Bouwma, as sustained by that of Jansen, the "Handopening" concerned only the salaries of ministers. Now it is true, as Heyns avers, that the government required of the churches not in all but in some provinces that they gain its permission to call. But it is not true that either the gaining of this permission or the granting of it by the government constituted the "Handopening". This can be proven. The "Kerkelijke Geographie" of Bachiena contains a statement asserting that the rule to the effect that before a church, looking foreward to asking the state to pay the salary of the minister it contemplated calling, extend the call, it first gain permission of the state to call, — this rule, we learn from the aforesaid work, was imposed only upon the churches in the provinces of Zuid and Noord Holland. Why upon these churches and upon none others, the writer, to whom we here appeal, does not say. But the point is this: the state came with the requirement in question only to the churches in the two aforesaid provinces. On the churches in the other provinces the rule was not imposed. Thus, these other churches could apply for the support without complying with this law. This shows that the "Handopening" proper concerned indeed solely the salaries of the ministers.

The question is whether originally the term "Handopening" signifies the action of the churches consisting in their soliciting this financial aid or the action of the state consisting in its granting this aid. To state the question otherwise. Did originally the term "Handopening" denote the action of the churches consisting in their opening their hand to receive the aid or the action of the government consisting in its opening its hand to impart the support. According to Bouwma, the term "Handopening" denoted the action of the churches consisting in their receiving the aid. In his delineation on the usage in question, we read, "Handopening" duidt aan dat iemand de hand opent om een gave te ontvangen. This statement of Bouwma can only be made to apply to the action of the churches consisting in their soliciting the aid. The church, according to Bounwma, approached the state with open hand for a gift. This was the "Handopening". But this conception can not be the correct one. It does not agree with the expression "Om Handopening vragen". The churches, it is always said, "vragen om handopening". Now if "Handopening" consisted in the church applying for the gift, it could and can not very well be said that the churches ask for "Handopening". For the "Handopening" would then have to be taken to mean that the churches petitioned the state to grant them permission to ask for aid. This certainly the churches were not required to do. What they did is to simply solicite this support. And the government responded with granting the support they asked for. Hence, "Handopening" must be made to signify the action of the state consisting in its opening its hand, that is, consisting in its granting the support. So much for the origin of the usage.

We may now pass on to the second question: "What did the "Handopening" become in the churches of the Seccession of 1836; in the Chr. Ref. Church of America; and in our own Prot. Ref. Churches?"

Firstly, what did "Handopening" become in the churches of the Seccession. In Heyns' Kybernetiek, we happen upon a statement that reads, (Heyns here speaks of the churches of the Seccession) "Sederd is dit gebruik op kerkelijk gebied overgegaan, om nu bij de Classis "Handopening" te vragen, gelijk men dat vroeger deed bij de overheid". Whereas Heyns took the "Handopening" to have been the action of the 'Hervormde' churches consisting in their seeking and obtaining from the government the right or permission to call a minister, this statement of Heyns is an equivalent to the statement that in the churches of the Seccession, "Handopening" came to be an action on the part of the churches consisting in their petitioning the classis for permission to call. He even avered in his Kybernetiek that "Handopening" as he defined and desired it for the churches in America received the sanction of a netherland Reformed (Gereformeerde) synod. Are these statements of Heyns true? They are most untrue. Heyns, as can be expected, failed to prove his contention. Yet he did make the attempt by an appeal to an article found in the Acts of the Netherland Reformed Synod of 1893. The article reads in part, "Bij het advies der Classis komt ook de vraag in aanmerking of de beroepene gemeente in staat is den beroepenen leeraar naar den eisch van Gods Woord te onderhouden." This is Heyns' proof. But it is no proof. There is certainly a vast and essential difference between the requirement of the ruling quoted by Heyns and the "Handopening" as he defined and desired it. To ask a calling church whether it is able to support a minister, is one thing: to require of the calling church that it petition classis for permission to call, is quite another thing. Yet Heyns wrote, "Eindelijk komt, gelijk de Nederlandsche Synode van 1893 uitsprak, bij het advies der classis ook de vraag in aanmerking of de beroepene gemeente in staat is den beroepene leeraar naar den eisch van Gods Woord te onderhouden." Heyns continued, "Dit," namely, the question put by classis to a calling church, whether it is able to support a minister, "Dit wordt genoemd het aanvragen bij de classis om handopening, d.i. van haar toestemming om na het vertrek van een predikant een anderen te beroepen. Sedert is dit gebruik op kerkelijk gebied overgegaan. . . . en voor Nederland heeft de Synode van 1893 in de boven aangehaalde uitspraak daaraan sanctie gegeven." We remark, the "Handopening" as Heyns defined and desired it for his churches could not have become the usage in the

churches of the Seccession, for the simple reason that "Handopening" as defined by Heyns never existed in the "Herformde" church of the Netherlands and does not exist in this church at the present time.

What then was and is the "Handopening" in the churches of the Seccession and in the "Gereformeerde" churches in the Netherlands of this day? If the Netherland authorities on Church Polity were using the term "Handopening" today (these authorities are not using the term) they would say that "Handopening" is an action consisting in the classis or group of financially able churches resolving to grant financial support to a needy church; and that asking for "Handopening" is an action on the part of this needy church consisting in applying for this aid.

However, in the Netherland the authorities on Reformed Church Polity, do not employ the word "Handopening" to signify the action of classis consisting in its resolving to grant financial support to a needy calling church. These authorities make it a point to avoid this term, the term "Handopening". They do so, in that for them "Handopening" means but one thing, to wit, the action of the Netherland Government consisting in its paying the salaries of ministers in the established church. These authorities without fail always define "Handopening" as consisting in this action. So J. Jansen in his "Korte Verklaring van de Kerkenordening". Wrote Jansen, "Dit is geen "Handopening", want deze werd niet door de gemeente aan de classis, maar door de classis aan de overheid gevraagd en wel om het tractement van de overheid voor eene andere kerk te ontvangen." So if the question were put to these authorities, "Have you "Handopening" in the circle of your churches?" their answer would be an emphatic *nay*.

Let us now have regard to the Christian Reformed churches of America. That these churches have "Handopening" is certain. The question is, what is the official conception of "Handopening" in these churches? And the answer, there is no conception of "Handopening" in these churches, that can be called official, as no synod of these churches has ever defined the usage, declared in the name of the churches what it wanted this usage to consist in. No synod of these churches has even so much as sanctioned the usage. Thus, as to what "Handopening" is in the Chr. Ref. church, we can learn nothing from the Acts of synods. Prof. Heyns at one time attempted to have synod officially sanction "Handopening" as he defined and wanted it to consist, namely, in the action of the calling churches consisting in their petitioning classis for permission to call. But the professor failed in his attempt. Yet these churches have "Handopening". The regular custom in the circle of these churches is that the calling church asks the classis for "Handopening".

Let us now raise the question: What is "Handopening" in the consciousness of the membership of the Chr. Ref. church? How does this membership conceive of the "Handopening"?

It is certain that in the consciousness of the membership of the Chr. Ref. church, "Handopening" is an action consisting in the calling church petitioning the classis for permission to call. Consider firstly, that Heyns was at school. And as professor, he succeeded pretty well in gaining his students for his conception of things. Through the channel of his students, who became ministers of churches, Heyns' views found their way into the minds and hearts of the members. Secondly, also in the consciousness of the membership of our Prot. Ref. churches, "Handopening" is an action consisting in the calling church petitioning classis for the permission to call. Now consider that we as churches are a chip offthe old block; and that this block in our case is the Chr. Ref. Church. Fact is that we took this erroneous view of "Handopening" with us, when we left the Christian Reformed church. Where else did we get it? My point is that the fact that our conception of "Handopening" is what it is, is conclusive proof that in the consciousness of the members of the Chr. Ref. church, "Handopening" is what I said it must be; for we are out of that church. Fact is, that as to our conception of "Handopening" we are followers of Prof. Heyns. Now Heyns' conception of "Handopening" was but a scion of a theory of Church Polity that is thoroughly hierarchical and thus unscriptural and unreformed. The implication of this last statement is that the action of a calling church consisting in petitioning the classis for right to call, is thoroughly wrong. The congregation need not and must not do this. The congregation has this right and therefore cannot receive it from the classis. And it is the solemn duty of the congregation to exercise this right, if able to support a minister. And for the exercise of this right therefore it need not gain permission. Doing so, it stands in the view that classis may, if it deems that it must, forbid a congregation to call, in the interest of the federation (kerk verband). But classis may no more forbid a congregation to call than it may forbid it to worship God. Every congregation has dire need of a pastor, to feed it, to administer to it the word and the sacraments. If there be no pastor there is no ministration of the Word, no break-of the Bread of Life. How then may a classis forbid a congregation to call. If it may not, this asking the classis for permission to call has no meaning.

Let us now return to our own churches. Yes, we too, have the "Handopening". Repeatedly we hear the person who happens to be the presiding officer of classis say "Congregation x asks for "Handopening". And when the motion to grant the request is put to a vote, a heavy chorus of yeas resounds through the room. Then the whole classis wonders for a moment just what it did when it passed the motion. Nobody knows for certain. And the delegates who asked for "Hand-

opening" go home, thinking that they have received something. Actually, they obtained nothing. What have they obtained? Right or permission to call a minister? Impossible, as we have shown. What have they obtained? The promise of financial support on the ground of having received "Handopening"? Nay. What congregation has ever received support on this ground? So what has that congregation received? Absolutely nothing.

In conclusion the undersigned urges the following:

1. Let us understand what "Handopening" cannot possibly be, namely, an action of the calling churches that consists in their asking the classis for the right and the permission to call or an act consisting in the classis granting this permission.

2. Let us understand that the word "Handopening" can be allowed to signify nothing else than an action on the part of the classis consisting in its resolve to grant to a needy calling church financial support.

3. Let us as churches when not in need of support, refrain from applying for "Handopening".

4. To prevent ourselves as churches from ever again in the future returning in our thinking to the wrong course, described in this report, the undersigned begs to be allowed to suggest that classis pass a motion to read: "whereas Handopening in the circle of a group of churches that desires to be reformed, is and can be nothing less than an action on the part of the Classis consisting in its resolve to aid a needy calling church, only such churches, that are in need of support, shall apply to classis for "Handopening".

But the undersigned comes with what he considers to be a better suggestion. Why not drop the name "Handopening" altogether? The reason? The word "Handopening" has an exceedingly malicious connotation. It was coined by the established church in the Netherlands to do service as the name of a thoroughly unscriptural custom or usage, — a usage consisting in the government paying the salaries of ministers. The word still renders this service in the established church of the Netherlands. In the consciousness of the members of the Chr. Ref. churches in the United States and also of our own churches, the word "Handopening" is the signification of an equally unscriptural custom or doing, to wit, a doing that consists in the calling church petitioning the classis for the right and permission to call. Why retain a term or name so besmeared with unscriptural meanings? Is there any real need of this Can we not do without the word? Fact is that we have been doing without this word all along. "Handopening", I said, can only be made to be an action of the Classis consisting in granting financial support to a needy church. Now the classis has been doing this all along, namely, granting support to needy churches. But has this action been known among us as "Handopening"? Assuredly, not. It means that, rightly considered, we have been doing without this term. I must therefore express myself thus: not, why refrain, but, why adopt, a term so disgraced by pernicious meanings clinging to it.

Therefore the undersigned suggests that Classis pass a motion to read:

Moved and accepted that we as churches eliminate from our ecclesiastical vocabulary the word "Handopening".

Reasons:

1. We have no need of this term as the action that it could be made to signify already has a name, the name *classicale steun.*

2. The term "Handopening" is too much disgraced by the unscriptural meanings that it has, to be retained or adopted.

a. In the established church of the Netherlands it is being used as the name of an action consisting in the government paying the salaries of the ministers in the established church.

b. In the consciousness of the members of the Christian Reformed churches of America and also of the members of our own churches it is the name of an action consisting in classis granting to churches the right and permission to call a minister of the gospel.

3. By adopting or retaining this name "Handopening" we actually expose ourselves in the future and in our generation to the danger of returning in our thinking to the unscriptural meaning that the name now has in our land.

4. There is no conceivable reason why we as churches should recoil from dropping this term.

a. Our dropping this name will certainly not render it impossible or impermissable for the classis to aid needy churches.

b. The dropping of this term does not render it impermissable for the classis to ask a calling church whether it is able to support a minister of the gospel if only this asking be not defined as an action on the part of the classis consisting in its granting to a calling church the right to call.

5. Rightly considered, the term is not ours but belongs to the established church of the Netherlands by which it was coined. To use it, to adopt it, is to appropriate what does not at all belong to us. And this in plain English, is stealing.

It would not enter our minds, for example, to appropriate as a name for our churches, the name Christian Reformed. Why not? One reason is that the name is already in use and that we therefore have no right to it. Well, the same is true of the term "Handopening".

This last suggestion was followed, A motion was made and carried to eliminate the word "Handopening" from our ecclesiastical vocabulary. Thus the Prot. Ref. churches have purged themselves of the wrong usage consisting in a calling church asking classis for permission to call a minister. G. M. O.